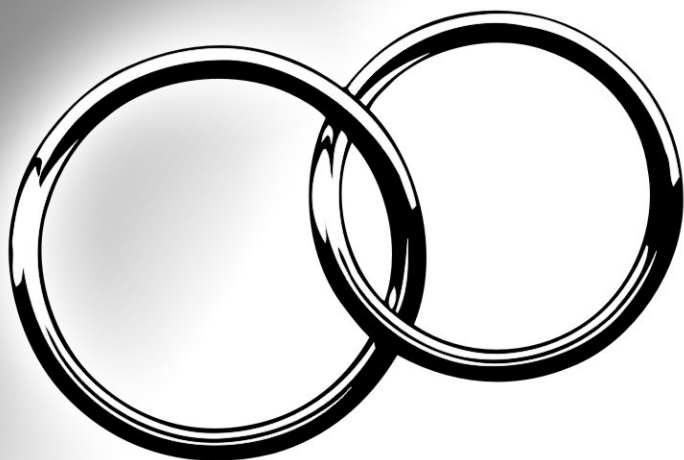

NOVI ČOVJEK
Druga knjiga

Ivan Lovrenčević

NOVI ČOVJEK

Druga knjiga

Izdaju:

KRŠĆANI
Zagreb, 2012.

Besplatno izdanje

Sadržaj

1. IZGRADNJA NOVOG ČOVJEKA	3
- Neraspadljivo sjeme	
- Isusovi izvori snage	
- Izvršitelji Božje riječi	
- Govor u drugim jezicima	
2. ODLIKE NOVOG ČOVJEKA	17
- Ljubav	
- Radost	
- Poniznost	
- Samokontrola	
- Strpljivost	
- Hrabrost	
- Gorljivost	
- Opijenost	
- Silovitost	
3. DUH U KOJEM MISLIMO	37
- Novi način razmišljanja	
- Biblijsko obraćenje	
- Kako razmišljati kao Krist?	
- Opasnost neobnovljenog uma	
- Izraelov primjer	
- Isto viđenje, različit doživljaj	
- Ljudi drukčijeg duha	

Prvo poglavlje

IZGRADNJA NOVOG ČOVJEKA

Neraspadljivo sjeme

“Ovo, braćo tvrdim: tijelo i krv ne mogu baštiniti Božje kraljevstvo, niti raspadljivo baštiniti neraspadljivo.”
(1. Korinćanima 15:50)

Tematika drugog dijela petnaestog poglavlja Prve poslanice Korinćanima obrađuje prvog i drugog Adama. Podsjetimo se, izvještaj iz Knjige Postanka otkriva nam *“da je Bog rekao: ‘Načinimo čovjeka na svoju sliku’*”. (1:26) Bog je Duh. Stvorio je čovjeka na svoju sliku, kao duhovno biće koje ima dušu i živi u tijelu. Za niti jednu drugu vrstu Biblija ne kaže da je stvorena na Božju sliku, iako postoji zajednička nit koja ih sve povezuje. Bog je stvorio svaku vrstu izgovarajući svoju riječ. Sve do pojave grijeha svijet je bio u savršenom skladu s Božjom voljom. Svaka vrsta djelovala je u svrsi koju joj je Stvoritelj namijenio. Čovjek je prema vječnom Božjem naumu bio određen da sebi podloži Zemlju kako bi vladao biljnim i životinjskim svijetom i ostvarivao zajedništvo s Bogom. Nažalost, otvorena neposlušnost prema objavljenoj Božjoj riječi poremetila je blagoslovljen poredak. Istovremeno, kao jedna od posljedica pojavila se raspadljivost, a ona je zahvatila cijelo stvorenje.

Tijelo i krv koje apostol Pavao spominje simboliziraju stanje koje je nastalo pojavom duhovne smrti. Božja riječ više nije bila upravljačka sila ljudskog duha. Cijelo stvorenje je domino efektom također izgubilo mjesto pod njenim okriljem i zaštitom. To ne znači da je Bog u potpunosti izgubio nadzor nad događajima u svijetu. On je i dalje vladao sa svog prijestolja, ali u savršen sustav ušli su i nepovoljni čimbenici.

Petar u prvoj poslanici kaže *“da smo PONOVO ROĐENI, ne iz raspadljivog, nego iz neraspadljivog sjemena: riječju živog i vječnog Boga”*. (1:23) Neraspadljivo sjeme rađa neraspadljiv plod. Isto kao i u slučaju prvog Adama, Božja riječ stvara generaciju novih ljudi u Kristu (drugi Adam). Jako je važno znati da je upravo Božja riječ

neraspadljivo sjeme iz kojeg smo izrasli u Kristu. Ivan u prvoj poslanici kaže: *“Mladići, pišem vama jer ste jaki, jer je U VAMA Božja riječ i jer ste pobijedili Zloga.”* (2:14) Grčka riječ *meno* koja je prevedena kao *u vama* znači imati mjesta, biti prisutan, živjeti. Slabost je prepoznatljiva odlika raspadljivosti, a snaga neraspadljivosti. Nažalost, moguće je da novorođeni vjernik bude duhovno slab i neizgrađen, iako to nije Božja volja. Kako je moguće da neraspadljivo sjeme Božje riječi ne proizvede planiran plod snage? Odgovornost za takvo stanje nikad ne leži na Bogu, nego isključivo na čovjeku. Upravo zato trebamo primiti otkrivenje koje će nam omogućiti život u skladu s novom duhovnom prirodom. Nekoliko osnovnih uvjeta potrebno je ispunjavati za ostvarenje ovog cilja.

Prvo, mi moramo razvijati i održavati stalnu čežnju za Božjom riječi. Nije ispravno misliti da će Sveti Duh ispunjavati svjedočanstvom nutarnjeg čovjeka bez obzira na razinu našeg zanimanja za duhovne stvari. Sveti Duh u nama proizvodi htijenje i djelovanje, ali od nas se očekuje da uzvratimo na poticaj. On uvijek započinje, a mi trebamo surađivati. David je bio čovjek oduševljen Božjom riječi. To je stanje na višem stupnju od prosječne zainteresiranosti. Moglo bi se reći da je to zagrijanost za nešto. On u Sto devetnaestom Psalmu kaže *“da otvara usta zadahtan u žudnji, jer čezne za Božjim zapovijedima”*. (131) Ravnodušnost i nezainteresiranost za duhovne stvari veća su opasnost od očiglednih tjelesnih grijeha. Otvoreni usta i zadahtan u čežnji David možda nije izgledao dostojanstveno u ljudskim očima, ali je zato njegov duh bio nahranjen.

Isus kaže *“da su žedni i gladni pravednosti blagoslovljeni, jer će se nasititi”*. (Matej 5:6) Ponekad ovaj stih biva stavljen u kontekst stanja duhovnog neznanja. Međutim, činjenica je da ljudi gladni i žedni pravednosti ne ostaju u stanju neznanja. Upravo suprotno, zasićenje o kojem Isus govori simbolizira ispunjenje duhovnom spoznajom koja ulazi u nutarnjeg čovjeka gladnog istine. Ljudi koji odbijaju napredak u spoznaji pronalaze alibi u izjednačavanju neznanja s gladovanjem i žeđanjem, ali to nije ono što Isus kaže. Duhovna prehrana vrlo je slična tjelesnoj. Jučer smo jeli i zasitili se, ali jučerašnja hrana za nas više nema učinka. Danas smo gladni i jedini način da se riješimo gladi jest ponovno uzimanje hrane. Božja riječ hrani i zasićuje našeg nutarnjeg čovjeka, no samo glad može izazvati novu potrebu za uzimanjem duhovne hrane. Isto je i u tjelesnoj dimenziji. Čovjek rijetko ili uopće jede ukoliko ne osjeća glad. To što netko ne

pokazuje znakove gladi ili žeđi ne mora značiti da u njemu nisu prethodno izazivani. Naime, kao što izaziva glad, Sveti Duh nudi i hranu. To je točka na kojoj se očekuje naša djelotvorna suradnja. Iako ponuđena, hrana mora biti unesena u nutarnjeg čovjeka.

*SREDSTVO UNOSA JE VJERA. U KONTEKSTU PREHRANE TO ZNAČI OVO:
MI SE VJEROM SRCA I RIJEČIMA KOJE GOVORIMO
MORAMO SLOŽITI S PONUĐENIM OBROKOM BOŽJE RIJEČI.*

Ovo je primjer kako to djeluje u praksi. Trebamo li npr. hranu za podizanje razine duhovne snage, tad nam Sveti Duh nudi živu Riječ, upravo ono što trebamo u dotičnom trenutku. Otkrivenjem nas vodi do Osamdeset devetog Psalma gdje čitamo "da u Gospodinovom imenu raste naša snaga". (25) U našem duhu već postoji glad i sada je potrebno vjerom uzeti ponuđenu hranu. To znači da ćemo živoy Riječi dopustiti ulazak u srce kako bi djelovala silom. Naša usta spontano počinju izgovarati ponuđeno, jer usta uvijek govore onim sadržajem koji ispunjava srce (Matej 12:34). Iako ljudskom umu neobjašnjivo i zagonetno, Isusovo ime strelovitom brzinom počinje dizati razinu naše duhovne snage. Ojačanog i zasićenog duha sposobni smo za život u Kristu. Što bi se dogodilo u slučaju da nismo vjerom uzeli ponuđeni obrok? Ostali bismo gladni i uskoro je ne bismo više osjećali. Odbijemo li ponuđenu hranu usporedno s njom odlazi i glad kao sredstvo poticaja na vjeru. To ne znači da će Bog odmah tako postupiti. No, ukoliko čovjek ustrajno odbija ponuđeno, vremenom će Sveti Duh u njemu prestati izazivati osjećaj gladi i povući se. S druge strane, naš odaziv i redovito hranjenje motivira Boga da u nama i dalje izaziva glad.

*KAD ON VIDI DA TRČIMO U NJEGOVU PRISUTNOST,
ONDA TO SMATRA IZRAZOM NAŠEG POŠTOVANJA I POVJERENJA.*

Onome kome vjerujemo za hranu vjerovat ćemo i za sve ostalo. Nitko nije zasićen zato što u Božjim očima ima povlašten status. Isto tako, nitko nije neishranjen zato što mu je iz bilo kojeg razloga uskraćena prehrana. Hrana je ponuđena svima koji su u Kristu, čak i onima izvan Njega. Zamislimo da nas netko blizak pozove na ručak u restoran. Ulazimo gladni, sjedamo za stol i konobar nam donese jelovnik. Izaberemo i naručimo jelo, ali nakon što nam bude posluženo na stol iz nekog razloga ga samo promatramo. Iako ne možemo objasniti zašto, odbijamo ga pojesti. Kako vrijeme prolazi postaje nam sve neugodnije u društvu bliske osobe, nervozno se vrpaljimo, počinjemo

smišljati izgovore i mislimo samo na to kako ćemo što prije izaći iz restorana. Prošla nas je volja za jelom i pitanje je hoćemo li ikad više imati želju posjetiti taj ili bilo koji drugi restoran. Upravo je to opis onog što se čovjeku može dogoditi u kršćanskom životu. Sveti Duh je naš blizak prijatelj koji nas vodi na ručak u Kristu. Postupimo li kao što je gore opisano, povrijedit ćemo Njegove osjećaje i ožalostiti ga.

Objašnjavajući nužnost svetog života i odvojenosti od svijeta, Pavao kaže *“da ne možemo biti dionici Gospodinovog i demonskog stola”*. (1. Korinćanima 10:21) Na Gospodinovom stolu poslužen je jelovnik Božje riječi, a to je sve ono što je Otac za nas osigurao u Kristu. Želimo li da Krist živi u nama, onda moramo shvatiti da je to moguće isključivo kroz Njegovu riječ. Ona u nama može živjeti, djelovati i donositi plodove samo ako se njome hranimo svakodnevno. Važno je uočiti da svaki čovjek mora svojevrijedno donijeti odluku hoće li biti hranjen na Kristovom ili demonskom stolu.

Nitko ne može skakutati od jednog do drugog i pomalo uzimati hranu. Meni koji se nudi potpuno je jednak na oba stola. Naime, sotona nudi čovjeku stvari s istim predznakom kao i Krist. Na njegovom stolu također je moguće pronaći duhovnu hranu s ovim oznakama: spasenje, ozdravljenje, oslobođenje, ljubav, mir, mudrost, napredak, uspjeh. Što ljudi čitaju u horoskopu? Prognozu za ljubav, zdravlje, obitelj, posao i općeniti životni uspjeh. Duhovne tehnike kao što su reiki, yoga, kontrola uma ili transcendentalna meditacija obećavaju poboljšanje zdravlja i duševni mir. No, ono što se ne vidi jest sastav hrane. Naime, ljudi ne znaju da je ta hrana duhovno otrovna i smrtonosna, iako joj je glazura vrlo privlačna. Niti jedna od spomenutih tehnika nije utemeljena na Božjoj riječi i nadahnuta Svetim Duhom.

Isus kaže *“da je on kruh života”*. (Ivan 6:48) Njegovo duhovno tijelo simbolički prikazano kao kruh sastavljeno je od Božje riječi. Isus nas poziva da se hranimo na Njemu i jamči nam: *“... tako će i onaj koji mene jede živjeti zbog mene”*. (57) Sijanje je neizbježno, samo je pitanje hoćemo li posaditi sjeme Duha ili tijela. Pavao preporučuje *“da sijemo u DUH, zato što ćemo iz DUHA žeti vječni život”*. (Galaćanima 6:8) Božja volja je da u Kristu uzgajamo i požanjemo neraspadljive plodove pravednosti.

Isusovi izvori snage

“Moja hrana sastoji se u tome da izvršavam volju onoga koji me poslao i dovršim njegovo djelo.”

(Ivan 4:34)

Isus je ovako odgovorio učenicima na njihovu ponudu da jede s njima. Dakako, spomenuta hrana jest duhovne prirode. Isus nije bio programiran za izvršenje Božje volje. Svojevoljno je uzeo ljudsku narav i pokazao nam primjer koji trebamo nasljedovati. Prvi izvor snage bilo je *“izvršenje volje onoga koji ga je poslao i dovršenje njegovog djela”*. Motivacija je jedna od ključnih vrijednosti u Božjem kraljevstvu. Naime, prije ili kasnije svaki čovjek prikloni se onome što ga ispunjava i zasićuje. To ima plus ili minus predznak. Nemotivirani ljudi nemaju potrebnu strast za duhovnim stvarima i zato ne rađaju plod. Mi smo Isusovi sljedbenici. Kao takvi vidimo da je hrana Njegovog srca bila izvršenje Božje volje, a to ujedno znači i Njegovu riječi.

DUHOVNA SNAGA NUTARNJEG ČOVJEKA SUKLADNA JE POSTOTKU IZVRŠENJA RIJEČI. ISUS JE BIO NJEN STOPOSTOTNI IZVRŠITELJ KOJI UVIJEK ČINI ONO ŠTO JE UGODNO OCU (IVAN 8:29).

ZATO JE NJEGOV NUTARNJI ČOVJEK IMAO SNAGE PROIZVESTI NEOGRANIČENO SPASENJE ZA CIJELI LJUDSKI ROD.

Drugi izvor snage bili su trenuci tišine, samoće i odvojenosti od službe. Dragocjeno vrijeme koje je provodio nasamo s Ocem jačalo je njihov međusobni odnos i tako ga pripremalo za naredne zadatke koji su bivali sve teži i zahtjevniji kako je vrijeme odmicalo. Isus je na Maslinskoj gori *“u smrtnoj borbi još žarkije molio, a znoj mu je postao kao guste kaplje krvi što padaju na zemlju”*. (Luka 22:44) Bili su to trenuci pred uhićenje, suđenje i osudu na smrt razapinjanjem. Strahota muke koja je nadolazila bila je takvog razmjera da je u agoniji zavapio: *“Oče! Ako hoćeš, otkloni ovaj kalež od mene!”* (42)

Isus je dokazao da čak i Njemu nije bilo lako izvršiti Božju volju u najtežim trenucima. Nije mogao odšetati na križ sramote kao da odlazi na izlet. Što drugo znači molitva Ocu da ga mimoide predstojeća muka? To je slika ljudske slabosti da izvrši Božju volju. Isus nije bio slab u duhu, ali morao je proći to iskustvo u ljudskoj naravi. Pismo kaže *“da mu se ukazao anđeo s neba i počeo ga hrabriti”*. (43) Ohrabrenje mu je dalo snage da uđe

u smrtnu borbu. Najteža bitka vodila se do onog trenutka kad je prevladao stav: "Ali, neka ne bude moja, nego tvoja volja!" (42)

U Poslanici Hebrejima čitamo: "Nemamo, naime, nekoga velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskušan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio." (4:15) Tko nas bolje razumije i može nam pomoći u nevolji od Isusa? Zato trebamo postupiti u skladu sa šesnaestim stihom: "Dakle pristupimo s pouzdanjem k prijestolju milosti da primimo milosrđe i nađemo milost za pravodobnu pomoć."

Izvršitelji Božje riječi

*"Ali, budite izvršitelji riječi,
a ne samo njeni slušatelji koji zavaravaju sami sebe."
(Jakov 1:22)*

Za svakog od nas je od presudne važnosti upoznavanje s Božjom voljom. To se ne odnosi toliko na poznavanje biblijskih stihova, koliko na njihovo duhovno značenje i djelotvornu provedbu u svakodnevnom životu. Moramo znati da je savršena Božja volja da naš nutarnji čovjek bude snažan i učinkovit, a ne slab i neučinkovit. Pavao nas podsjeća na bogatstvo Božje slave i moli "da se ojačamo silom po njegovom Duhu u NUTARNJEM ČOVJEKU, da Krist stanuje u NAŠIM SRCIMA po vjeri". (Efežanima 3:16,17) Ovdje spomenuta grčka riječ za silu jest *dynamis* što znači sposobnost, energija, smisao, sredstvo, čudesna sila.

Sila uskrsnuća jača našeg nutarnjeg čovjeka na dva načina. Apostol Petar u prvoj poslanici kaže: "Pristupite k njemu, živome kamenu koji su, istina, ljudi odbacili, ali koji je u Božjim očima izabran, dragocjen, te dopustite da se od vas samih kao živog kamenja sagradi DUHOVNA KUĆA, sveto svećenstvo, da prinosi duhovne i Bogu ugodne žrtve po Isusu Kristu!" (2:4,5) Apostol uspoređuje novorođen ljudski duh s duhovnom kućom u procesu izgradnje. Nadalje, u drugom poglavlju Poslanice Efežanima čitamo "da nismo više tuđinci i gosti, nego sugrađani svetih i Božji ukućani, nazidani na pravom temelju - na apostolima i prorocima, a zaglavni kamen je sam Isus Krist". (19,20) Pogledajmo objavu Božje volje u sljedećim stihovima: "U njemu SVA ZGRADA čvrsto povezana raste u SVETI HRAM u Gospodinu. U njemu ste i vi sazdani za BOŽJI STAN u Duhu."

Spasenje od duhovne smrti samo je početak odvijanja Božjeg nauma u našem životu. Sveti Duh u nutarnjem biću podiže temelje na kojima želi izgraditi visoku i čvrstu građevinu koja će moći podnijeti nadolazeće ispite. Isus ih opisuje u sedmom poglavlju Matejevog evanđelja: *“Svatko tko sluša ove moje riječi i izvršava ih može se usporediti s mudrim čovjekom koji je SVOJU KUĆU sagradio na litici.”* (24) U sljedećem stihu vidimo *“da su udarili pljuskovi, navalili potoci, puhnu li vjetrovi i jurnuli na KUĆU, ali ona se nije srušila zato što je sagrađena na litici”*. Pljuskovi, potoci i vjetrovi simboliziraju sotonina nastojanja da uništi našu duhovnu zgradu. Unatoč svemu, kuća koju Isus spominje odoljela je svim napadima. Što je presudilo?

SLUŠANJE I IZVRŠENJE BOŽJE RIJEČI!

Pogledajmo slučaj druge kuće. Prolazi potpuno iste ispite kao i prva, *“ali ona se srušila i njezina ruševina bila je velika”*. (27) Isus objašnjava da je presudilo to *“što je čovjek slušao Božje riječi, ali ih nije izvršavao”*. (26) Nije svejedno kakvu vrstu riječi slušamo i izvršavamo. Mnoga vjerska učenja zvuče vrlo privlačno i pobožno. Naizgled, sve se čini ispravno. No, duhovne zgrade ljudi koji ih izvršavaju slične kući koja je u ruševinama, a ne onoj za koju Isus kaže da je sagrađena na litici.

Možemo li u kategoriju istinitog učenja Božje riječi svrstati ovakvo ili slično razmišljanje: *“Bog nas neće ozdraviti ili osloboditi, zato što nas u takvom stanju može naučiti poniznosti ili strpljivosti!”* Nije li nelogično da Bog u naše srce nastani silu koja je podigla Krista od mrtvih, no unatoč tome provedemo ostatak života u bolesničkom krevetu, okovani lancima slabosti ili nemoći? Može li građevina ljudi koji tako razmišljaju dugoročno opstati? Takvi stavovi su anti promidžba pobjedničkog života u Kristu. Nažalost, na mnogim mjestima su prihvaćeni i naučavani.

Opet dolazimo do tematike raspadljivog i neraspadljivog. Ono što se ruši i sklono je propadanju nije djelo Svetog Duha, bez obzira na postojeći kršćanski predznak. On u nama gradi katove u duhovnoj zgradi (mudrost, otkrivenje, radost, sloboda, snaga, uspjeh, zdravlje, služba i dr.) Sagrađeno mora biti utemeljeno na slušanju i izvršenju Božje riječi. Čovjek može biti djelotvoran izvršitelj, ali krive, biblijski neutemeljene riječi. Pavao kaže da su neki ljudi vrlo revni za Boga, ali s neispravnim razumijevanjem duhovnih stvari (Rimljanima 12:2). Revnost bez ispravne doktrine ne daje plod. Upravo zato neprijatelj radi dnevnu i noćnu smjenu kako bi nam ponudio što više lažnih podataka.

U Psalmu čitamo: *“Blagoslivljajte Gospodina, svi njegovi anđeli, vi jaki u sili, što izvršavate njegove zapovijedi, poslušni njegovoj riječi.”* (103:20) Hebrejska riječ *gibbor* koja je prevedena kao jaki znači silni ratnici, prvaci, divovi, jaki i nasilni ljudi. Sve navedene odlike imaju i novi ljudi u Kristu, *“oni koji izvršavaju njegove zapovijedi i poslušni su njegovoj riječi”*. Nemoguće je imati duhovnu snagu bez djelotvornog izvršenja Božje riječi. Sama duhovna struktura novog čovjeka sastavljena je od *“riječi koje su DUH i život”*. (Ivan 6:63) Krunski dokaz zdravlja, vitalnosti i izgrađenosti nutarnjeg čovjeka jest život obilježen djelotvornom i plodnom vjerom, onom koja proslavlja Krista.

S druge strane, duhovna slabost redovito je izazvana neizvršenjem Božje riječi, iako ljudi ponekad nastoje pronaći neke skrivene uzroke neuspjeha. Zato naša duhovna hrana mora biti *“izvršenje volje onoga koji nas je poslao i dovršenje njegovog djela”*. Mi smo Isusovi nasljedovatelji. Ivan kaže u prvoj poslanici *“da u ovom svijetu budemo kakav je i on”*. (2:17) Grčka riječ *touto* koja je prevedena kao kakav je i on znači isti. Gospodin je u svijetu bio djelotvoran izvršitelj i učitelj Božje riječi. Ne samo pojedinih dijelova, nego cjelokupne istine. Mi smo ga pozvani slijediti. Upravo iz tog razloga Crkva ima veliku odgovornost propovijedati cjelokupnu, a ne samo djelomičnu istinu. Ne može se očekivati da vjernici izvršavaju ono što nisu upoznali kao Božju volju. Dakako, postoji i osobna odgovornost sviju nas. U osobnom proučavanju Pisma trebamo stalno dolaziti do svježih otkrivenja. Na to nas poziva prorok Izaija: *“Istražujte u Jahvinoj knjizi i čitajte, nijedno od toga ne izostaje, jer su njegova usta tako naredila i njegov Duh sakupio.”* (34:16)

Govor u drugim jezicima

“Onaj koji moli u drugim jezicima izgrađuje sam sebe, dok onaj koji prorokuje izgrađuje crkvu.”

(1. Korinćanima 14:4)

Grčka riječ *oikodomeo* koja je prevedena kao izgrađuje znači izgradnja, jačanje, podizanje, ohrabrivanje, poticanje. Drugi način jačanja i izgrađivanja duha jest govor u drugim jezicima. Preduvjet koji vjernik mora ispuniti kako bi počeo moliti u drugim jezicima jest taj da bude kršten u Svetom Duhu. Nije mali broj ljudi koji kažu: “Mi smo izvršitelji riječi, ali ne vjerujemo da je krštenje u Svetom Duhu biblijski ispravno za današnje vrijeme.” Učiti takvu opasnu herezu jednako je nijekanju bilo kojeg područja spasenja u Kristu. Ovo je toliko važno pitanje u kontekstu ispunjavanja Božje volje u našim životima da ga nužno moramo obraditi iz svih kutova.

Krenimo od učenja Ivana Krstitelja, proroka koji je Isusovu službu najavio riječima “*da će nas on krstiti Duhom Svetim*”. (Marko 1:8) Upravo je njega Isus proglasio “*najvećim prorokom rođenim od žene*”. (Luka 7:28) Zar bi Božji prorok takvog kalibra prorokovao zabludu o Isusovoj namjeri krštavanja svojih sljedbenika u Duhu? Neke denominacije tvrde da je krštenje u Duhu iskustvo koje automatski doživljavamo onog trenutka kad bivamo rođeni od vode i Duha. Niti ovo učenje nije ispravno, iako je moguće biti kršten u Duhu odmah nakon novog rođenja. Naime, zastupnici takvog učenja ne uviđaju razliku između stanja koja teološki opisujemo kao imati Duha i biti kršten Duhom. U prvo stanje ulazimo kad se obratimo i prihvatimo Isusa kao Spasitelja. Sveti Duh tad dolazi živjeti u našeg nutarnjeg čovjeka. U drugo stanje ulazimo kao i učenici na dan Pentekosta. Pismo kaže “*da su se napunili Svetog Duha i počeli govoriti drugim jezicima, kako ih je Duh nadahnjivao da govore*”. (Djela 2:4) Svi prisutni već su bili vjernici i imali su Duha u kontekstu novog rođenja. Bez obzira na to, svi su bili odvojeno kršteni u Duhu.

Postoje i crkve čiji pripadnici ne govore u jezicima, ali unatoč tome tvrde da su kršteni Duhom. Oni su sljedbenici gore spomenutog učenja koje kaže da vjernik biva kršten u Duhu onog trenutka kad bude rođen od vode i Duha (automatizam). Je li moguće da netko bude kršten Duhom, a da ne progovori u drugim jezicima neposredno nakon toga ili nikad? Kao i u svemu drugom, Pismo nam mora biti vrhovni autoritet u prosudbi.

U Knjizi Djela vidimo pet izvještaja koji opisuju krštavanje vjernika u Duhu. U drugom poglavlju pronalazimo najpoznatiji izvještaj o krštavanju učenika na Dan Pentekosta u Jeruzalemu. Nakon što je Sveti Duh sišao na njih *“svi su se napunili Duha Svetoga i počeli govoriti tuđim jezicima kako ih je Duh nadahnjivao da govore”*. (4) Važno je zapaziti da su svi prisutni vjernici, njih oko sto dvadeset, progovorili u jezicima. Valja naglasiti da to nisu bili anđeoski jezici, nego jezici naroda čiji su se pripadnici u tom trenutku nalazili u Jeruzalemu. To je bilo veliko čudo zato što učenici porijeklom iz Galileje nikako nisu mogli poznavati jezike prisutnih naroda (Partita, Međana, Elamita, stanovnika Mezopotamije, Judeje, Kapadocije, Ponta, Azije, Frigije, Pamfilije, Egipta, libijskih krajeva oko Cirene, Rimljana, Krećana i Arapa).

Drugi slučaj opisan je u desetom poglavlju. Petar je u Kornelijevoj kući propovijedao vjernicima poganskog podrijetla, a Sveti Duh je sišao na slušatelje. Kršćani židovskog podrijetla koji su bili u Petrovoj pratnji bili su iznenađeni silaskom Svetog Duha na pagane. U četrdeset šestom stihu vidimo *“da su ih čuli kako govore tuđim jezicima i slave Boga”*. I ovdje vidimo da su svi vjernici progovorili u jezicima skoro trenutno. Treći slučaj zabilježen je u devetnaestom poglavlju. Pavao je u Efezu naišao na učenike Ivana Krstitelja. Nakon što ih je uputio na krštenje Novog saveza, položio je ruke na njih i bili su kršteni Duhom. U šestom stihu vidimo *“da su počeli govoriti tuđim jezicima i prorokovati”*. Kao i u prethodnim slučajevima, svi prisutni su trenutno progovorili u jezicima.

Postoje i dva izvještaja gdje nije izričito navedeno da su vjernici progovorili u jezicima nakon krštenja Duhom. Prvi slučaj je opisan u osmom poglavlju. Filip je prepustio apostolima izgradnju Crkve u Samariji koja je nastala kao plod njegovog propovijedanja Evanđelja, potvrđenog velikim čudima i znakovima. U sedamnaestom stihu vidimo *“da su Petar i Ivan na vjernike položili ruke i oni su primili Duha Svetog”*.

U svjetlu tri gore spomenuta primjera bilo bi vrlo neodgovorno zaključiti da je to krunski dokaz učenja koje tvrdi da vjernici ne moraju nužno progovoriti u jezicima nakon krštenja Duhom. Rečenica koja opisuje događaj vrlo je štura. Nije spomenuto da su progovorili u jezicima, ali niti da nisu. Tri izvještaja koji potvrđuju da su vjernici nakon krštenja Duhom progovorili u jezicima navode nas na jedini biblijski utemeljeni zaključak. Vjernici u Samariji sigurno su progovorili u jezicima, isto kao i svi oni opisani u drugim izvještajima. Jedina razlika je u tome što u izvještaju iz Samarije to nije izričito spomenuto.

Drugi slučaj opisan je u devetom poglavlju. Učenik Ananija dobio je zadatak od Gospodina da položi ruke na Pavla kako bi on mogao progledati. On je nakon susreta s Kristom na putu za Damask ostao slijep tri dana. Ananija mu je objasnio razlog svog dolaska (17). U sljedećem stihu vidimo da je Pavao progledao, bio kršten i ispunjen Duhom. Kao i u slučaju Samarije, tako ni ovdje nije izričito spomenuto da je Pavao progovorio u jezicima, ali niti da nije. No, to za prosudbu ovog slučaja i nije toliko važno. Znamo da je Pavao nadahnut Svetim Duhom u Prvoj poslanici Korinćanima dao afirmativno učenje o ulozi molitve u jezicima u vjerničkom životu. On je prema vlastitim riječima govorio u jezicima više od bilo kojeg vjernika (14:18).

*KAO ŠTO VIDIMO, KNJIGA DJELA NE SPOMINJE LJUDE
KOJI SU BILI KRŠTENI DUHOM, ALI NISU GOVORILI U JEZICIMA.
TAKO NEŠTO NIJE MOGUĆE U OKVIRU BOŽJE VOLJE.
VJERNICI KOJI NE GOVORE U JEZICIMA NISU KRŠTENI DUHOM.
ŽELE LI PRIMITI Taj DUHOVNI DAR PRVO MORAJU ODBACITI
KRIVO UČENJE KOJE IH ZAVARAVA I DRŽI U ZABLUDI DA JESU.*

Ivan Krstitelj, Petar i Pavao propovijedali su krštenje u Duhu kao Božju volju za svakog novorođenog čovjeka. Vidjeli smo Isusovu potvrdu Ivanove proročke službe. Petar i Pavao dva su najistaknutija apostola iz vremena najranijih dana Crkve Novog saveza. Njima se ne može osporiti autoritet, znanje i duhovno prosuđivanje. Autoritet svih autoriteta je Gospodin Isus Krist. Njemu nitko ne može pripisati mogućnost pogreške. Ne može ni gore spomenutim Božjim slugama, zato što su govorili nadahnuti Svetim Duhom (2. Petrova 1:20,21).

Isus je zapovjedio svojim učenicima *“da se ne udaljuju od Jeruzalema, već da tamo čekaju Očevo obećanje za koje su čuli od njega: Ivan je krstio vodom, a vi ćete biti kršteni Svetim Duhom”*. (Djela 1:4,5) Opet dolazimo do pitanja važnosti poznavanja Božje volje. Pismo jasno kaže da su učenici *“čuli od njega”*, Isusa osobno, za nužnost krštenja u Duhu. Od koga su onda osporavatelji krštenja u Duhu čuli suprotno? Od Gospodina sigurno nisu! Moramo provjeravati što i od koga čujemo. Biblija kaže *“da u svijetu ima mnogo glasova”*. (1. Korinćanima 14:10) Pavao učenje o duhovnim darovima započinje ovako: *“Što se, braćo, tiče duhovnih darova, ne bih htio da ostanete u neznanju.”* (1. Korinćanima 12:1) Nažalost, iako je prošlo puno vremena otkako je Pavao nadahnut Svetim Duhom izgovorio ove riječi, ostanak u neznanju za mnoge ljude postalo je i ostalo trajno stanje u kojem žive.

Vidjeli smo da je krštenje u Duhu Božja volja za svakog novorođenog čovjeka. Treba naglasiti da govor u jezicima nije svrha krštenja u Duhu, nego posljedica. To treba imati na umu kad god se ovaj predmet poučava. Uzalud je govoriti u jezicima ukoliko se ne poznaje svrha krštenja. Ona glasi; primanje sile za očitovanje Kristovog svjedočanstva. Ako je krštenje u Duhu Božja volja za svakog vjernika Novog saveza, onda se podrazumijeva da svi novi ljudi u Kristu trebaju govoriti u jezicima. To je biblijski standard! U suprotnom, Pavao bi bez pretjerivanja mogao biti proglašen kandidatom za najvećeg lažnog učitelja svih vremena. Upravo on uči Crkvu *“da bi volio da svi govore tuđim jezicima”*. (1. Korinćanima 14:5)

Pogledajmo sad njegove riječi iz iste poslanice koje su naoko u suprotnosti s onim što je gore naveo: *“Zar svi mogu govoriti jezike?”* (12:30) Ovo često zbunjuje ljude i navodi ih na krive zaključke. Površno gledano, on proturječi sam sebi. Zato neophodno moramo vidjeti kontekst cijelog poglavlja. U dvadeset osmom stihu kaže *“da je Bog jedne u Crkvi postavio: prvo za apostole, drugo za proroke, treće za učitelje”*. U nastavku navodi i druge službe u Crkvi. Važno je razumjeti da je Pavao pitanje *“Zar svi mogu govoriti druge jezike?”* postavio u kontekstu obavljanja crkvenih službi. On zapravo kaže da u Crkvi svatko ima svoju ulogu i darove. Razumljivo je da svi ne možemo biti apostoli, učitelji ili proroci. Dakle, Pavao ne kaže da svi ljudi ne mogu govoriti druge jezike zato što to nije Božja volja, nego zato što u Crkvi postoji red, kao i raspodjela dužnosti i djelovanja.

Gledano iz perspektive kršćanskog sastanka nemoguće je da svi ljudi počnu govoriti u jezicima s istovremenom željom da ih tumače. Takvo djelovanje uzrokuje zbrku i nered, protivno Pavlovim uputama: *“Ako se govori tuđim jezikom, neka govore dvojica, ili najviše trojica - i to po redu, a jedan neka tumači.”* (27) Svako djelovanje u duhovnim darovima na sastanku mora odgovarati standardu izrečenom u trideset trećem stihu, gdje čitamo *“da Bog nije Bog nereda, nego reda”*.

Postoji razlika između djelovanja duhovnih darova u Crkvi i njihove primjene u osobnoj pobožnosti. Pavao kaže *“da on moli u tuđim jezicima više od sviju”*. (14:18) Ova izjava dobiva puni smisao kad se poveže s njegovim riječima *“da onaj tko govori u drugom jeziku izgrađuje SAM SEBE”*. Apostol je često govorio u jezicima zato što je htio biti duhovno snažan i izgrađen. Nitko nije imao veću potrebu za tim od njega. Riječ *oikodomeo* znači izgradnja, jačanje, podizanje, ohrabivanje, poticanje. Može li se nedostatak govora u drugim jezicima nadomjestiti nekim drugim sredstvom

duhovnog jačanja? Odgovor glasi ovako: "To nije moguće!" Gospodin nas nije pozvao na pronalaženje zamjenskih rješenja, nego na upoznavanje i djelotvorno izvršenje Njegove volje.

Može li itko reći da mu u životu nije bilo ili neće biti potrebno ohrabrenje? Duhovna sila koju primamo kroz govor u jezicima potiče nas da učinimo sljedeći korak vjere onda kad mislimo da je svemu kraj. Ne možemo očekivati da će ohrabrenje uvijek doći kroz brata ili sestru u Kristu. Injekciju vjere ne dobivamo uvijek kroz dušobrižnički razgovor. Mnogi pate od kroničnog nedostatka volje, hrabrosti ili odlučnosti u izvršenju Božje volje. Bilo bi zanimljivo provesti anketu koja bi pokazala omjer ljudi koji pate od navedenih nevolja, a nisu kršteni u Duhu i ne govore u drugim jezicima. Ishod bi iznenadio osporavatelje i možda ih potaknuo na preispitivanje i promjenu nedodirljivih crkvenih dogmi.

Kao novi ljudi u Kristu imamo nevjerojatnu privilegiju. Uopće ne moramo postavljati pitanje: "Gdje ću crpiti hrabrost, snagu ili odlučnost?" Sveti Duh je naš molitveni suradnik i pomoćnik koji najbolje zna što nam je u dotičnom trenutku najpotrebnije. U Rimljanima čitamo "*da Duh pritječe u pomoć našoj slabosti, jer mi ne znamo moliti kako treba, ali sam Duh posreduje za nas neizrecivim uzdisajima*". (8:26) Duhovna osjetila imaju neizrecivo jači domet od tjelesnih. Ona mogu osjetiti Božji dodir, ali ne mogu s njim uspostaviti odnos. Pomazanje Svetog Duha može naježiti našu kožu ili podići razinu osjećaja. No, ostanemo li samo na razini osjećaja, tad postajemo osjećajni ovisnici. To znači da smo puni vjere kad osjetimo prisutnost Duha. Izostane li osjećaj počinjemo se gubiti, upadamo u stanja zbunjenosti i griješimo. Osjećajno kršćanstvo prepreka je razvitku duhovne snage. Oni su varljiva i lako promjenjiva materija na koju se ne trebamo oslanjati u duhovnom životu.

*GOVOR U JEZICIMA JE NAJSAVRŠENIJI OBLIK
DUHOVNE KOMUNIKACIJE SA ŽIVIM BOGOM.*

Pavao kaže "*da tko govori tuđim jezikom, ne govori ljudima, nego Bogu: nitko ga naime ne razumije; DUHOM govori tajanstvene stvari*". (1. Korinćanima 14:2) Govor u jezicima nije blebetanje upitnog smisla. To je odgovorna i važna duhovna djelatnost koja pridonosi izgradnji naše duhovne kuće. Mi ne možemo odnos s Bogom ograničiti na djelatnosti u kojima sudjeluje samo naš um. Postoji i tajanstvena, duhovna dimenzija, skrivena ljudskom oku i razumu.

Tjelesan način razmišljanja tome se žestoko protivi. Pavao kaže *“da korištenjem tuđeg jezika u molitvi NJEGOVI DUH moli, ali um od toga nema koristi”*. (14) Umne molitve mogu ostaviti duhovni dojam, ali ne mogu susresti Boga. Sami po sebi mi ne možemo ući u duhovnu dubinu. Biblija je pisana Božja riječ, ali Božja duhovna dimenzija šira je od Pisma. Temelj duhovnosti je Pismo, ali vodstvo Duha ne možemo ostvariti isključivo kroz to sredstvo. To je potencijalno sklizav teren i zato moramo kristalno jasno razlučiti stvari vezane za ovaj predmet.

U Knjizi Djela vidimo slučajeve gdje je Sveti Duh nadahnuo ljude da čine stvari koje nisu mogli pročitati u Pismu. Zanimljiv je i poučan Filipov slučaj. U glavnom gradu Samarije propovijedao je uskrslog Krista i sila Svetog Duha uzdrmla je grad takvom žestinom *“da su nečisti duhovi, naime, izlazili s velikom vikom iz mnogih opsjednutih, a mnogi uzeti i hromi su ozdravili”*. (8:7) Filip je pokazao osjetljivost na vodstvo Duha. Povukao se iz grada, a apostolima je prepustio daljnji posao na izgradnji Crkve u Samariji. Nadnaravnim anđeoskim vodstvom našao se na putu koji se spušta iz Jeruzalema u Gazu (26).

Upravo tuda spuštao se Etiopljanin, dvoranin, visoki dostojanstvenik kandake, etiopske kraljice i nadglednik njezine cijele riznice (27). U sljedećem stihu čitamo *“da je Duh tada rekao Filipu: 'Hajde i primakni se tim kolima’”*. Filip je vjerom poslušao i propovijedao Etiopljaninu. On nigdje nije mogao pročitati uputu da se u određeno vrijeme primakne nadolazećim kolima na točno određenom mjestu. Činjenica je da Novi savez u to vrijeme nije postojao u pisanom obliku. Isto tako, niti u knjigama Starog saveza nije mogao pročitati takvu uputu.

Sveti Duh govori živu, dnevnu riječ. Isusovi sljedbenici zabilježeni u Knjizi Djela čuli su glas Svetog Duha u nutarnjem čovjeku. Mnogobrojni uspjesi koje su postizali za Krista izravna su posljedica njihovog prepoznavanja Božje volje koja im je bila objavljena u određenom trenutku. Takav je i slučaj Pavlove noćne vizije kad je primio zapovijed da ide propovijedati u Makedoniju (Djela 16:6-10). Kršćanstvo Novog saveza je nadnaravno duhovno iskustvo, utemeljeno na Pismu.

Drugo poglavlje

ODLIKE NOVOG ČOVJEKA

Ljubav

*“A nada ne razočarava, jer je BOŽJA LJUBAV IZLIVENA
U NAŠIM SRCIMA po Svetom Duhu koji nam je dan.”
(Rimljanima 5:5)*

Grčka riječ *agape* koja se u Novom savezu koristi za pojam ljubavi znači gozba, svečanost, radost, blagonaklonost, ljubav koja se temelji na poštivanju, a ne instinktu, požrtvovna ljubav. Spasenje u Kristu je najljepša ljubavna priča ikad ispričana u svijetu. Niti jedna svjetovna ne može se usporediti s njom. Njegov početak seže u vrijeme pada prvih ljudi u grijeh. Već tad Bog je najavio ostvarenje spasiteljskog nauma. On se postupno odvijao kroz epohe Starog saveza, a vrhunac je dostigao Isusovom zastupničkom žrtvom na križu Golgote i uskrsnućem od mrtvih. Ivan kaže *“da je Bog tako ljubio ovaj svijet, da je dao svog jedinorođenog Sina kako ne bi poginuo niti jedan koji vjeruje u njega, već da ima vječni život”*. (3:16)

Božja ljubav se prva ispružila prema nama dok smo još bili robovi grijeha. Osvjedočeni Svetim Duhom zazvali smo Isusovo ime i postali novim ljudima. Kao što Pavao kaže, Božja ljubav se izlila po Svetom Duhu u naša srca. Ona čini da ljubav postane naš izričaj prema trima stranama s kojima se u životu neminovno susrećemo. Novi čovjek voli Boga zato što je plod Njegove ljubavi. On mu uzvraća pruženu ljubav na jedini mogući način, izvršenjem Njegove riječi. Zanimljivo, ljubav prema Bogu u Bibliji nije dovedena u izravnu vezu s bilo čim drugim (Ivan 14:23; 1. Ivanova 3:24). Božja ljubav u našem srcu čini da volimo braću i sestre u Kristu. Svi novi ljudi rođeni su iz istog sjemena ljubavi. Ivan u prvoj poslanici naglašava nužnost međusobne ljubavi među Kristovim sljedbenicima (3:10; 4:17). Isus kaže da je ljubav među kršćanima jedno od obilježja po kojima svijet može prepoznati Njegove sljedbenike (Ivan 13:34,35).

Ljubav prema neprijateljima zasigurno je najčudesnije djelovanje novog čovjeka. Isus je prvi demonstrirao tu vrstu ljubavi na križu Golgote. On nije prokleo ljude koji su mu podrugljivo dobacivali za vrijeme Njegove muke. Naprotiv, zamolio je Nebeskog Oca *“da im oprost, jer ne znaju što čine”*. (Luka 23:34) Isusova zapovijed potiče nas u smjeru nasljedovanja Njegovog primjera i u tom području međuljudskih odnosa: *“Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone, kako biste postali sinovi svog Nebeskog Oca ...”* (Matej 5:44) Religiozni Židovi nisu mogli otprijeti Stjepanovu poruku koju im je propovijedao nadahnut Svetim Duhom. On im je ukazao na generacijski stav buntovnosti spram Boga. U njihovim srcima uskipio je bijes i počeli su kamenovati učenika. Ovo su bile Njegove posljednje riječi: *“Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh!”* (Djela 7:60) Tako plemenito može postupiti samo čovjek ispunjen Božjom ljubavlju.

Radost

*“Tvoja svjedočanstva su mi vječna baština,
ona su RADOST MOJEM SRCU.”*
(Psalam 119:111)

Sotona ljudima smišljeno nudi iskrivljenu sliku kršćanstva koje u mukotrpnom znoju pokušava zadovoljiti zahtjeve dalekog i nedostupnog Boga. U njegovom scenariju u pravilu sve završava poražavajuće, obeshrabrujuće i razočaravajuće, tako da se ne isplati niti pokušati. Religiozne predrasude toliko su prisutne da prosječna predodžba o kršćanima ne ide dalje od namrštenih i ozbiljnih lica, bez imalo radosti. Međutim, Biblija nam, za razliku od oca laži, nudi potpuno drugačiju sliku. Pavao kaže *“da se njegov NUTARNJI ČOVJEK u veselju slaže s Božjim zakonom”*. (Rimljanima 7:22) Postoji osnovni preduvjet koji mora biti ispunjen kako bi se ljudsko srce i Božja riječ radosno ujedinili. Kao što kaže Petar u prvoj poslanici, *“mi moramo biti ponovo rođeni, ne iz raspadljivog, nego iz neraspadljivog sjemena: riječju živog i vječnog Boga”*. (1:23)

KAD JE BOŽJA RIJEČ IZVAN NAŠEG DUHA, ONDA JE ISMIJAVAMO, MRZIMO, PREZIREMO ILI ODBACUJEMO. PRIHVATIMO LI JE, RADOSNO SE SLAŽEMO S NJENIM SADRŽAJEM I VOLIMO JE SVAKIM DANOM SVE VIŠE.

Opisujući narav Božjeg kraljevstva, Pavao kaže *“da se ono ne sastoji od jela i pića, nego od pravednosti, mira i radosti po Svetom Duhu”*. (Rimljanima 14:17) Stari čovjek radost i ispunjenje pronalazi u jelu, piću i ostalim tjelesnim užicima. Novi čovjek radostan je zbog prisutnosti Božje riječi i Svetog Duha. Isus je znao radovati se. Imao je duhovnu ravnotežu. Znao je vrijeme i mjesto kad može javno iskazati radost. U Lukinom evanđelju čitamo *“da je zatitrao od veselja u Duhu Svetom”*. (10:21) U svakoj biblijskoj istini može se zastraniti i prijeći okvire objavljene Božje volje. Posjedovanje radosti ne znači da ćemo se na službama ili bilo gdje nekontrolirano smijati i opravdavati se: *“Ne mogu si pomoći, tako me Duh vodi!”* To je tjelesno i nezrelo ponašanje koje sablažnjava prisutne ljude i tako ih udaljava od vjere.

Prorok Nehemija otkriva razlog radosti. On je ovako tješio narod: *“Ne žalostite se; Gospodinova radost vaša je snaga.”* (8:10) Dvanaesti stih pokazuje *“da je narod otišao slaviti veliko slavlje zato što su shvatili riječi koje su im objavljene”*. Ovdje su navedena dva važna otkrivenja Božje riječi. Prvo, Gospodinova radost je duhovna snaga novog čovjeka. Analogno tome, žalost ruši duhovnu snagu i sprečava njenu obnovu. Drugo, kako nam Sveti Duh sve više otkriva položaj u Kristu, naša radost sve više raste i pretvara se u slavljenje. Biblija opisuje slučajevne radosti ljudi koji su primili Božju objavu ili doživjeli očitovanje sile Svetog Duha.

Pogledajmo Marijinu zahvalu Bogu: *“Moja duša slavi Gospodina; MOJ DUH kliče od radosti u Bogu, Spasitelju mome ...”* (Luka 1:46) Njoj je bila iskazana izuzetna čast da Isusa rodi u tijelu. Povjerenu službu izvršila je radosno i uspješno, unatoč neugodnoj okolnosti predbračne trudnoće. Josip ju je zamalo ostavio i predomislio se tek na anđelov nagovor (Matej 1:20). Zbog poslušnosti Bogu izložila se i riziku društvene osude. Marija je primjer vjere koji trebamo nasljedovati. Isto tako je i Samuelovo rođenje izazvalo veliku radost. Njegova majka Ana bila je nerotkinja koja je vjerom zamolila Boga da joj podari sina. Ona nije suspregla radost uzrokovanu dječakovim rođenjem: *“Kliče MOJE SRCE u Jahvi, moja snaga raste po mome Bogu ...”* (1. Samuelova 2:1) Filipovo propovijedanje Božjeg kraljevstva i sile Isusovog imena u glavnom gradu Samarije bilo je popraćeno čudesnim znakovima, ozdravljenjima hromih i uzetih, kao i istjerivanjem zlih duhova. Izvještaj kaže *“da je u tom gradu nastala velika radost”*. (Djela 8:8) Ljudi su se radovali zato što su vidjeli da je Isus kojeg Filip propovijeda svemogućí Bog koji voli ljude, spašava ih od vlasti grijeha, oslobađa od demonskih sila i ozdravlja od bolesti.

Pavao nas potiče “*da se uvijek radujemo u Gospodinu*”. (Filipljanima 4:4) U sedmom stihu dodaje “*da će Božji mir, koji nadilazi svaki razum, čuvati NAŠA SRCA i naše misli u Kristu Isusu*”. Radost donosi mir, a on postaje čuvar našeg srca i osigurač koji priječi neprijateljski utjecaj na naše misli. U Knjizi Izreka čitamo “*da je RADOSNO SRCE izvrstan lijek, a NEVESEO DUH suši kosti*”. (17:22) Nemir u nutarnjem čovjeku potkopava povjerenje u istinitost Božje riječi. Kao takav prethodnica je sumnje, a kasnije i nevjere. U stanju uzburkanog, nemirnog duha nije preporučljivo donositi odluke zato što redovito bivaju krive. S druge strane, vidimo da radosno srce ima blagoslovljen utjecaj na opće zdravstveno stanje našeg bića. Tužno srce, za razliku od radosnog, postupno uništava zdravlje.

*RADOST I MIR STVARAJU SIGURNO OZRAČJE
U KOJEM NAŠ NUTARNJI ČOVJEK MOŽE SURADIVATI
I ZAJEDNIČKI DJELOVATI SA SVETIM DUHOM, IZVRŠITI BOŽJU VOLJU
I PROĆI KROZ TEŠKE I NAIZGLED BEZNADNE OKOLNOSTI.*

Isus je imao radost, mir i bezuvjetno povjerenje u svakom trenutku svog zemaljskog života. Znao je da ga čeka mučenička smrt i duhovna odvojenost od Oca. To je za Njega bilo daleko bolnije iskustvo od tjelesne muke, poniženja i odbačenosti koje je pretrpio od grešnika. David u Psalmu proročki navješćuje Isusove riječi: “*Jahve mi je uvijek pred očima, on mi je zdesna, neću posrnuti. Zato mi se RADUJE SRCE i kliče duša, i tijelo mi spokojno počiva. Jer mi nećeš ostaviti dušu u Podzemlju ni dati da tvoj pravednik ugleda trulež. Pokazat ćeš mi stazu u život, puninu radosti pred svojim licem, sebi zdesna vječno blaženstvo.*” (16:8-11)

Poniznost

*“Oholost ponižava čovjeka, a PONIZAN DUHOM postiže časti.”
(Izreke 9:23)*

Isus je to dokazao! Pavao kaže “*da je ponizio sam sebe, postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu*”. (Filipljanima 2:8) Otkrivenje istine neminovno nas vodi do Isusa. Njegova poniznost uvijek je bila obilježena poslušnošću Božjoj riječi. Nije moguće pronaći primjer Isusovog djelovanja koji ne bi bio usklađen s Božjom voljom. Bez obzira na mišljenje ljudi ili

nepovoljne okolnosti, On je uvijek zdušno tražio Očevu volju i ponizno je provodio u djelo. Vrhunac poniznosti pokazao je dragovoljnim žrtvovanjem na golgotском križu.

Duhovna poniznost vrlo često je krivo shvaćena i protumaćena. Razlog je taj što postoji i religiozna (tjelesna) poniznost koja je izvana vrlo slična duhovnoj, ali je u srži potpuno drugačija. Tjelesna poniznost također teži podložnosti, ali ne nastoji se svidjeti i ugoditi Bogu, niti podvrći najuzvišenijem duhovnom autoritetu, a to je Njegova riječ. Biti poslušan ne znači nužno biti poslušan Božjoj riječi. Ponizno prihvaćati i provoditi u djelo određena učenja ne znači nužno ponizno prihvaćati Božju volju.

*MORAMO BITI VRLO OPREZNI I PRIJE SVEGA ISKRENI PREMA SEBI
KAKO BISMO VIDJELI KOJU VRSTU PONIZNOSTI GAJIMO U ŽIVOTU.*

Pogledajmo slučaj čovjeka s usahlom rukom kojeg je Isus zatekao u židovskoj sinagogi. Na ovom primjeru vidjet ćemo obrasce po kojima djeluju dvije vrste poniznosti. Pismo kaže da je bila subota i religiozni ljudi (književnici i farizeji) *“držali su Isusa na oku da li će u subotu liječiti, da bi ga imali za što optužiti”*. (Luka 6:7) Iskrivljena predodžba subotnjeg dana odmora pretvorila je književnike i farizeje u slijepo kritičare koji nisu vidjeli dalje od svoje samo stvorene ljudske predaje. Uopće ih nije zanimalo kako pomoći bolesnom čovjeku. Jedino važno bilo je ponizno obraniti doktrinu koja nije bila utemeljena na Božjoj riječi. Nevolja je bila u tome što su oni bili čvrsto uvjereni da jest. Taj negativan sindrom proteže se sve do današnjih dana.

Isus ih je upitao: *“Što je dopušteno u subotu: činiti dobro ili činiti zlo? Spasiti život ili upropastiti?”* (9) Ovdje na djelu vidimo dvije vrste poniznosti. Isusova je utemeljena isključivo na učenju Božje riječi. Književničko - farizejska se podlaže ljudskoj tradiciji. Isus razmišlja kako pomoći ljudima, a religiozni ljudi samo žele obraniti svoje predaje i uopće im nije stalo do spasenja ljudskih života. Nakon što je završio s farizejima i književnicima, Isus je rekao bolesnom čovjeku: *“Ispruži ruku!”* (10) Ove riječi bile su upućene u njegov život sa svrhom proizvodnje vjere.

Ne zaboravimo, cijeli prizor promatrali su ljudi kojima je zamisao o liječenju subotom bila bogohulna. Bolesnik je bio pod velikim pritiskom prisutnih ljudi. Za njega je to bila vrlo teška okolnost. Unatoč tome, ponizno je poslušao Isusove riječi *“i učinio tako”*. Pretpostavimo da ga čovjek iz bilo kojeg razloga nije poslušao. Legalno, on bi mogao reći: *“Isus mi je progovorio!”* ali

iskustveno bi i dalje ostao bolestan. To mu ništa značajno ne bi koristilo, zar ne?

On je vjerojatno cijeli život odlazio u sinagogu i strpljivo slušao ljudsku predaju koja mu nije mogla pružiti niti minimalnu pomoć. No, kad je od Isusa čuo istinu Božje riječi odlučio se poniziti i poslušati je, bez obzira na cijenu. Mi moramo naučiti razlikovati duhovno učenje od tjelesnog. Biblijski neutemeljeni stavovi ne bi smjeli prebivati u našem srcu i umu. U slučaju njihove prisutnosti trebamo ih se riješiti. U našem životu poželjan je i blagoslovljen samo jedan utjecaj. Apostol Jakov ga naziva *“poniznim prihvaćanjem Riječi posađene u nas”*. (1:21)

Kraljevski činovnik našao se u prividno beznadnoj okolnosti. Njegov sin je umirao i djetetu osim oca vjerojatno nitko nije davao izgleda za preživljavanje. Zato je uvijek dobro da barem jedan čovjek vjeruje. Kad je otac čuo da je Isus prešao iz Judeje u Galileju, *“zamolio ga je da siđe i ozdravi mu sina, jer je bio na umoru”*. (Ivan 4:47) Očekivao je da će Isus poći zajedno s njim do kuće i biti tjelesno nazočan kad bude ozdravljao dijete. No, sve što je čuo od Njega bile su ove riječi: *“Idi, tvoj sin je živ!”* (50) Nekome bi takav odgovor možda zvučao prejednostavno za tako tešku okolnost. Zar je čovjek u nevolji čije dijete umire dobio samo pet riječi? Trebamo znati da je Isus u nekim slučajevima i s manje upotrijebljenih riječi uskrnuo mrtve, izgonio zle duhove, liječio bolesnike i hranio gladne. Dobro je da kraljevski činovnik nije bio čovjek sklon zamršenim rješenjima. Ona nikad ne pridonose povoljnom raspletu. Upravo suprotno, sprečavaju ga. U nastavku stiha vidimo *“da je čovjek povjerovao riječi koju mu je Isus rekao i otišao”*.

*TO JE BIO ŠKOLSKI PRIMJER VJERE.
NJEZIN MOTO GLASI: ČUTI ŠTO ISUS KAŽE,
POVJEROVATI U SRCU I DJELOVATI NA TEMELJU OBJAVLJENOG.*

Bog je pozvao Mojsija da pod Njegovim vodstvom izvede Izraelce iz egipatskog ropstva i uvede ih u obećanu zemlju. Iako mu je dao jasnu riječ vodstva i sredstvo autoriteta (štap koji se pretvara u zmiju), Mojsije je tvrdoglavo ustrajao u tjelesnoj poniznosti: *“Oprosti, Gospodine! Ne bi li poslao nekog drugog!”* (Izlazak 4:13) Koliko je Bogu neprihvatljiv oblik tjelesne poniznosti svjedoči činjenica *“da se razljutio na Mojsija”*. (14) Sudbina cijelog naroda bila je ugrožena samo zato što je Mojsije tjelesno ponizno gledao na svoju govornu manju, umjesto na riječi koje mu je Bog uputio: *“Ja ću biti s tobom!”* (3:12) U crkvenom

svijetu “mojsijevski” izgovori vrlo su slični: “Ne mogu zato što nisam pozvan, teološki obrazovan, nemam pomazanje, i sl.” No, poziv na vjeru utemeljen je na ovim Božjim riječima: “*Ja ću biti s tobom!*” Bez Isusa ne možemo učiniti ništa, ali zato s Njim možemo sve! Biblijska poniznost uvijek gleda na ono što Bog može učiniti u nama i kroz nas. To je područje u kojem se trebamo kretati vjerom.

Samokontrola

“*Grad razvaljen i bez zidova,
takav je čovjek koji nema VLAST NAD SOBOM.*”
(Izreke 25:28)

Grešni ljudi često poistovjećuju slobodu i bezvlašće. Kad čovjek ne poznaje ili prelazi od Boga postavljene granice, onda neminovno počinje robovati sotoni. Slikovito rečeno, njegova vlast počinje milimetar iza Božje granice. Što dublje čovjek uđe u njegov teritorij postaje prijemljiviji za grijeh. Stari čovjek uvijek ima potrebu za pomicanjem granica, čak i unutar sotoninog kraljevstva. Što su stvari nemoralnije, perverznije, bizarnije, opasnije i ekstremnije bolje su prihvaćene. Novi čovjek ima u sebi ugrađen mehanizam samokontrole. To je Sveti Duh. Pavao ga u Drugoj poslanici Timoteju naziva Duhom samokontrole (1:7). Grčka riječ *sophronismos* koja je prevedena kao samokontrola znači samoobuzdavanje, zdrav razum, zdravo prosuđivanje, razboritost, umjerenost. Svi navedeni elementi neophodno moraju biti prisutni u životu vjernika. Samokontrola je jako važna disciplina koju trebamo razvijati kao novi ljudi. Ona je neophodna u svakom području vjerskog života.

U Kristu smo primili autoritet za vladanje nad cijelim našim bićem. Novi čovjek mora imati vlast nad osjećajima. Oni imaju svoju ulogu, ali ne smiju biti parametar prosudbe i odluka koje donosimo. To prvenstvo pripada Božjoj riječi. Osjećaji, kao i drugi izričaji duše, imaju postavljenu granicu. Ukoliko ne prelazimo graničnu crtu, Bog ih koristi za naš blagoslov. Prijedemo li je, postaju nam prokletstvo. Duh samokontrole ima presudan utjecaj u razračunavanju s djelima starog čovjeka koja smo pozvani usmrtiti Duhom. On želi zadržati svoju prevlast u našem nutarnjem biću i živjeti bez ograničenja, podlažući nas požudi očiju, tijela i oholosti zbog imetka.

Pogledajmo neke primjere iz Isusove i apostolske službe vezane za samokontrolu u teškim okolnostima. Znamo da je Isusova zemaljska služba bila obilježena čestim teološkim sukobima s religioznim ljudima. Oni nisu prihvatili Njegovo učenje, osporavali su djelovanje Svetog Duha kroz ozdravljenja i istjerivanje demona, a povrh svega mrzili su ga zbog toga što je za sebe tvrdio da je dugo očekivani Mesija i Božji Sin. Isus je više od bilo koga drugog morao imati razvijenu samokontrolu kako bi zadržao dostojanstvo. Prilikom uhićenja u Getsemanskom vrtu zaliječio je uho sluge koje je Petar odsjekao mačem. On u tim trenucima nije vladao svojim postupcima. Isus je u pomoć mogao pozvati dvanaest legija anđela, ali suspregnuo se. Razapet na križu nije tražio kaznu za grešnike koji su ga ismijavali, nego Očev oprost.

Stjepan je bio izložen lažnim optužbama od iste kategorije ljudi koji su progonili Isusa. Nakon što im je vođen Duhom propovijedao o njihovom stoljetnom otporu protiv Božjih nauma, u njima je uskipio religiozan bijes i počeli su ga kamenovati. Iako je bio svjestan da će uskoro umrijeti i otići u Gospodinovu prisutnost, nije tražio osvetu za svoje krvnike, nego je molio za njih. Ovo su bile njegove posljednje riječi: *“Gospodine, nemoj im uzeti ovo za grijeh!”* (Djela 7:60)

Pavlova služba obiluje primjerima u kojima je apostol bio izložen neizdrživim okolnostima. Bez nadnaravnog djelovanja Duha samokontrole ne bi uspio izvršiti Božju volju. U Listri je bio kamenovan od naroda kojeg su na njega nahuškali Židovi iz Antiohije i Ikonija. Izvukli su njegovo nepomično tijelo izvan grada misleći da je mrtav. Nakon što su ga učenici okružili, on je ustao i vratio se u grad kao da se ništa nije dogodilo. Teško je riječima opisati što čovjek proživljava u takvim trenucima. Apostol je sve to uspio obuzdati i idući dan zajedno s Barnabom krenuo propovijedati Evanđelje u Derbu.

Strpljivost

*“... da se, ojačani svakovrsnom silom,
kako to odgovara moći njegovog božanstva,
osposobite za savršenu postojanost i STRPLJIVOST ...”*
(Kološanima 1:11)

Iz Pavlove molitve za vjernike u Kolosu zaključujemo da je strpljivost važan čimbenik u djelovanju novog čovjeka. Kroz novo rođenje u nas, između ostalih, biva posađeno i njezino sjeme. Apostol kaže da nas djelovanje Božje sile osposobljava da budemo strpljivi za ostvarenje ciljeva Božje volje. Sposobnost za biti strpljiv u određenoj mjeri može biti naslijeđena kroz prirodno rođenje, ali kroz novo rođenje ono dobiva novu dimenziju i svrhu. U petom poglavlju Poslanice Galaćanima vidimo da je strpljivost opisana kao jedan od plodova Duha (22). Dakle, to nije nešto što možemo proizvesti vlastitim htijenjem, iako je, kao i za sazrijevanje drugih plodova, neophodno potrebna naša suradnja sa Svetim Duhom.

Strpljivost nam je potrebna u svakom području vjerskog života. Znamo da smo pozvani vjerovati u sva Božja obećanja u Kristu. Vjera u nekim slučajevima proizvodi trenutno vidljive rezultate, a to je ljudskoj naravi vrlo atraktivno i poželjno. S druge strane, za vidljivo manifestiranje pojedinih Božjih obećanja potrebno je čekati određeno vrijeme. Bez strpljivosti kao ploda Duha to je nemoguće ostvariti. Lekciju o čekanju na ostvarenje Božjeg obećanja najbolje učimo kroz Abrahama. On ne samo da je morao čekati godinama na Izakovo rođenje, nego je cijelo vrijeme vodio bitku protiv glasa razuma koji ga je upozoravao: “Abrahame, ti si star čovjek s neplodnom ženom, a to nije uspješna kombinacija za dobivanje potomka!”

Abraham nije slučajno nazvan ocem naše vjere. Strpljenje koje je pokazao ponekad je graničilo s negativnim fanatizmom. Apsolutno ništa što je očima vidio, ušima čuo ili rukama opipao nije ga moglo ohrabriti da će Božje obećanje biti ostvareno. Ali, on je znao tko mu je obećao i koliko je ozbiljan u pogledu izvršenja svoje riječi: “On je promotrio potpunu obamrlost svoga tijela - bilo mu je blizu sto godina - i obamrlost Sarinog krila, i nije se pokolebao u vjeri. Nije oklijevao nevjerom u Božje obećanje, nego se ojačao vjerom dajući slavu Bogu, potpuno uvjeren da je Bog kadar izvršiti što je obećao.” (Rimljanima 4:19-21) Abraham je cijelo vrijeme imao obećanog sina u nevidljivoj dimenziji,

“a strpljivo čekajući postigao je obećanje”. (Hebrejima 6:15) Potom je nevidljivo postalo vidljivo i obećano dijete je rođeno.

Novi ljudi pozvani su ići stopama vjere našeg oca Abrahama (Rimljanima 4:12). Neke stvari ćemo trenutno vidjeti ostvarene, neke nakon kraćeg perioda, neke nakon vrlo dugog, a postoje stvari koje ćemo vidjeti i razumjeti tek kad dođemo u nebesku slavu. Ne smijemo se obeshrabriti ni u jednom razdoblju vjerskog života. Primjeri vjere koje nam Pismo otkriva imaju vrlo važnu svrhu koja u nama treba biti ostvarena: *“Ali naša je vruća želja da svaki od vas pokaže istu revnost, kako bi svoju nadu učinili savršenom do kraja, da ne budete mlitavi, već da nasljedujete one koji vjerom i STRPLJIVOŠĆU baštine obećanja.”* (Hebrejima 6:11,12)

Međusobni odnosi između vjernika zahtijevaju u puno slučajeva veliku dozu strpljivosti. Ljudi se nalaze na različitim stupnjevima duhovnosti u Kristu, nemaju isto razumijevanje vjerskih pitanja, a i gledišta oko jela i pića su im vrlo često suprotstavljena. Mi smo pozvani ugađati drugima, a ne sebi, prema Kristovom primjeru: *“Uistinu, sve što je nekad napisano, napisano je nama za pouku, da STRPLJIVOŠĆU i utjehom koje daje Pismo, trajno imamo nadu. I neka vam Bog, IZVOR TE STRPLJIVOSTI i utjehe, podari da imate isti osjećaj jedan prema drugome po primjeru Isusa Krista ...”* (Rimljanima 15:4,5)

Propovijedanje Evanđelja slavan je poziv upućen svakom od nas. Ovaj svijet je u vlasti Zloga i on čini sve u svojoj moći da spriječi dolazak istine u ljudske živote. To je duhovni rat! Nitko pred naše noge neće razastrti crveni tepih i dočekati nas s lovorikama. Grešnici koji su u ropstvu sotone ne žele čuti poruku Evanđelja, ali je gledano iz kuta Božje volje moraju čuti. Pogledajmo što Pavao kaže: *“Vrijedamo nas, a mi blagoslivljamo; progone nas, a mi STRPLJIVO podnosimo, ocrnjuju nas, a mi uzvraćamo lijepim.”* (1. Korinćanima 4:12,13) Strpljenje nam je potrebno kako bismo vidjeli plodove svoje službe. Posijana riječ treba vrijeme da uzraste. Netko se trenutno obrati i prihvati Krista, a nekom je potrebno duže vrijeme. Stvari se ne mogu silom provesti. Bitno je da smo vjerni pozivu, kao i to da djelujemo u skladu sa standardima Božjeg kraljevstva.

Hrabrost

*“Jahve mi je svjetlost i spasenje; štiti mog života:
pred kime da strepim, kad na mene navale zlotvori da mi
žderu tijelo, moji protivnici i dušmani, oni posrću i padaju.
Neka se vojska utabori protiv mene, moje srce se ne boji;
neka i rat plane protiv mene, i tada sam PUN POUZDANJA.”*
(Psalam 27:1-3)

Nakon što su Adam i Eva pali u grijeh, duhovna smrt zavladała je njihovim srcima. Pojeli su zabranjen plod, spoznali osobnu golotinju i spleli pregače od smokvinog lišća. U Knjizi Postanka čitamo: *“Uto čuju korak Jahve, Boga, koji je šetao vrtom za dnevno povjetarce, i sakriju se - čovjek i njegova žena - pred Jahvom, Bogom, među stabla u vrtu.”* (3:8) Bog ih je dozivao, ali Adam mu je odgovorio: *“Čuo sam tvoj korak po vrtu; pobojao sam se, jer sam gol, pa sam se sakrio.”* (10) Pojava straha bila je prva posljedica promjene duhovne klime u edenskom vrtu. Od tog trenutka strah se sve više širio među Adamovim potomcima. Ovo je važno uočiti; grijeh je proizveo strah. Iako je vremenom počeo nicati i rasti iz doslovno svega postojećeg (prirodne sile svijeta, vidljive i nevidljive stvarnosti), njegov korijen raste iz tla grijeha.

Što je strah i kako ga opisati? Ljudi kažu ovako: *“Strah me nečeg ili nekog!”* S kakvom materijom se suočavaju? Biblija puno uči o strahu. Za početak moramo utvrditi od kuda on potiče. Vidjeli smo da je izvorno proizveden iz grijeha. Kao takav, nikako ne može biti povezan s Božjim kraljevstvom. Pavao kaže *“da nam Bog nije dao duh straha, nego Duh sile, ljubavi i čistih misli”*. (2. Timoteju 1:7) Drugo, vidimo da Pavao strah naziva duhom. To znači da se ne suočavaju s osjetilnom reakcijom na doživljaj. Duh straha je osobna i nevidljiva sila, jedan od najopasnijih duhova sotoninog kraljevstva. Kao i svaka duhovna osoba, tako i on ima svoj prepoznatljivi sustav izražavanja.

Djelovanje Svetog Duha u novom rođenju ima za cilj brisanje svih starih utjecaja koje je vladavina duhovne smrti ostavila u ljudskom srcu. Iako čovjek odvojen od Boga želi ostaviti dojam hrabrog i neustrašivog stvorenja, činjenica je da svakim duhovno mrtvim čovjekom u većoj ili manjoj mjeri vlada strah. Ponos tjera ljude da skrivaju svoje pravo stanje, ali ono se prije ili kasnije očituje. Prema Pavlovim riječima, Bog umjesto straha u naše srce ugrađuje Duh sile, ljubavi i čistih misli. Život novog čovjeka u Kristu obilježen je borbom protiv demonskih sila koje

nas žele duhovno, duševno i tjelesno uništiti. One će učiniti sve u svojoj moći da naš život opet postane tjelesan, obilježen starim (negativnim) obrascima razmišljanja i djelovanja. Strah je najopasnije sotonino oružje u borbi protiv Božjeg naroda. Upravo zato njegov zli utjecaj ne smije biti podcijenjen.

*DAVID JE SLIKA NOVOROĐENIH LJUDI NOVOG SAVEZA
KOJI SU OSLOBOĐENI VLASTI STRAHA.*

Njihov rječnik bitno se razlikuje od ljudi koji nemaju spoznaju Kristovog nadmoćnog autoriteta: *"Jahve mi je svjetlost i spasenje; štiti mog života: pred kime da STREPIM? Kad na mene navale zlotvori da mi žderu tijelo, moji protivnici i dušmani, oni posrću i padaju. Neka se vojska utabori protiv mene, MOJE SRCE SE NE BOJI; neka i rat plane protiv mene, i tad sam pun pouzdanja."* (Psalam 27:1-3) Psalmist opisuje čovjeka koji uživa u Božjim zakonima. Kao jedan od blagoslova navodi i ovo: *"Žalosne vijesti NEĆE SE BOJATI, NJEGOVO SRCE JE MIRNO uzdajući se u Jahvu. SRCE MU JE HRABRO, NIČEG SE NE BOJI, prezire svoje neprijatelje."* (112:7,8)

Petrov slučaj pokazuje nam duhovni zakon hoda u vjeri. Učenici su plovili u ribarskom brodiću kad su iznenada uočili Isusa kako hoda po vodenoj površini. Njihova reakcija nije bila pozitivna. Pismo kaže *"da su se učenici UPLAŠILI i rekli: 'Sablast!', te su OD STRAHA počeli vikati"*. (Matej 14:26) Tko je zapravo uplašio učenike i uvjerio ih da pred sobom ne vide Isusa, nego sablast? Bio je to duh straha koji može iskoristiti čak i Božju prisutnost da bi uplašio ljude. Iako to zvuči nevjerovatno, upravo se to dogodilo. Da stvar bude još čudnija, učenici su osobno poznavali Isusa. Upravo zato je teško shvatiti kako su se uopće mogli uplašiti Njegove pojave.

Petar je čuo Isusov poziv *"Dođi!"* Odgovorio je tako *"da se spustio s lađice i pošao po vodi da dođe k Isusu"*. (29) Kako je Petar uspio hodati po vodenoj površini? Gdje su u tom trenutku bili prirodni zakoni i što je spriječilo njihovo djelovanje?

*ONI SU BILI PRISUTNI, ALI PETAR JE DJELOVAO
PO NAUZVIŠENIJEM ZAKONU - VJERI U BOŽJU RIJEČ.
TO JE BILA DUHOVNA SILA KOJA GA JE DRŽALA IZNAD POVRŠINE.*

Isus stoji na vodi, a to isto uspijeva i Njegovom učeniku. Isus nije odabrao utabani put da bi Petru i nama pokazao mogućnost vjere. Svatko može hodati po čvrstom tlu, ali po vodi

samo onaj tko vjeruje. Nemojmo zaboraviti, duh straha cijelo vrijeme bio je prisutan i vrebao priliku za svoj utjecaj. Promatrao je i analizirao Petra koji je hrabro hodao u poslušnosti Isusovoj riječi. Kako ga je mogao zaustaviti? Podmetnuti mu nogu? U tom slučaju sigurno bi ostao bez nje. Petar je hodao vjerom i pregazio bi duh straha da se ovaj usudio postaviti mu se na put. Neprijatelj nema snagu za izravan sukob i zato ne može zaustaviti čovjeka koji hoda vjerom u Božju riječ.

Ono što ne može snagom, ostvaruje drugim sredstvom, a to je zastrašivanje. Upravo je to učinio. Uplašio je Petra snažnim olujnim vjetrom koji nije bio slučajno izabran kao sredstvo zastrašivanja. Petar je bio ribar i sotona je znao da se oni najviše boje olujnog vjetra koji može potopiti njihove brodove i tako im uništiti sredstvo preživljavanja. Moramo biti svjesni da svatko od nas ima potencijalno slabu točku koja može biti iskorištena kao sredstvo zastrašivanja. Pogledajmo kako se događaj dalje odvijao. U tridesetom stihu čitamo *“da se Petar UPLAŠIO kad je vidio snagu vjetra, te je počeo tonuti i vikati: 'Spašavaj, Gospodine'”*. Za nas je vrlo bitno da vidimo stvarni uzrok Petrovog potonuća. U cijelom izvještaju dogodila se samo jedna promjena, ali toliko bitna da je izravno utjecala na daljnji razvoj događaja.

Krenimo od Božje volje. Isus je Petru uputio riječ *“Dođi!”* U tom trenutku to je bila Božja volja za njega. Petar je djelovao u skladu s Božjom voljom i hodao prema Isusu. Ukoliko je potonuo zato što se Božja volja za njega u međuvremenu promijenila, onda bi ga Isus pravovremeno upozorio na to i upoznao s novonastalom promjenom. Međutim, Isus nije promijenio objavu Božje volje. Njegov poziv *“Dođi!”* i dalje je vrijedio za Petra. Ništa se po pitanju Božje volje nije promijenilo, zato što se ona nikad ne mijenja. Božja sila bila je prisutna i djelatna na tom mjestu i u trenucima Petrovog potonuća.

*JEDINA PROMJENA BILA JE PETROV NAČIN RAZMIŠLJANJA,
ILI TOČNIJE REČENO, SKRETANJE POGLEDA OD ISUSA.*

Gledajući ga ravno u oči, Petar je čudesno hodao po vodi. Promjena smjera njegovog pogleda prekinula je hod u Božjoj sili i strah je zagospodario njegovim mislima. Prijeloman trenutak nastupio je *“kad je vidio snagu vjetra”*. Pogled u sotoninu silu uzrokuje da ona počne rušiti vjeru. Pogled u Isusa jača našu vjeru i mi u tom slučaju, slikovito rečeno, sigurno hodamo po vodi. Zato nas Biblija potiče *“da upremo pogled u Isusa, stvoritelja i završitelja vjere”*. (Hebrejima 12:2)

Ovo je vrlo važno i trebamo to uočiti. Petar nije morao potonuti! To ni trenutak nije bila Božja volja za njegov život. Mogao je reći ovako: “Duše straha, ja hodam vjerom u Božju riječ! Ne zanima me tvoj vjetar, neka puše koliko hoće! Neću se bojati, moj Bog je sa mnom na svim mojim putovima!” To je poruka koju nam Sveti Duh daje kroz Petrov primjer. Neprijatelj nema nikakvu raspoloživu silu kojom nas može srušiti. Jedino može pokušati izazvati strah u nama, ali mi to ne moramo i ne smijemo dopustiti. Mi gospodarimo okolnostima u Kristu, a ne obratno. Moramo to i neprijatelju jasno dati do znanja kako bi vidio našu odlučnost u držanju Božje riječi. Gledamo li stalno u Isusa sigurno se nećemo “okupati”.

*SVAKI KORAK UČINJEN U STRAHU JE GUBITNIČKI (TONEMO).
S DRUGE STRANE, SVAKI KORAK UČINJEN U VJERI
JE POBJEDNIČKI (HODAMO PO VODI).*

U petom poglavlju Markovog evanđelja zabilježen je slučaj bolesne djevojčice. Ona je bila kći nadstojnika sinagoge Jaira. Izgledalo je da nema vremena za pomoć i ukućani su mu rekli: “Kćerka ti je već umrla. Čemu još mučiš učitelja?” (35) To je bila ljudska procjena okolnosti. Pogledajmo što je Isus rekao Jairu: “Nemoj se bojati! Samo vjeruj!” (36) Primjećujemo li razliku u porukama? U onoj ljudskoj nema nikakve nade i ohrabrujuće prognoze, samo ovakav hladan zaključak: “Priča je završena! Smrt je nastupila!” Isusova poruka zrači vedrinom i ohrabrenjem, bez obzira na to što vidljive okolnosti ni malo ne govore tome u prilog. Iako je to vrlo kratka duhovna poruka, zapravo nam govori sve što trebamo znati. Isus je dokazao zašto se trebamo oduprijeti strahu i vjerovati. Djevojčica je ustala od mrtvih! Pismo kaže “*da je Isus uništio onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola*”. (Hebrejima 1:14)

Gorljivost

*“U revnosti budite neumorni,
Budite GORLJIVI DUHOM! Služite Gospodinu!”
(Rimljanima 12:11)*

Grčka riječ *zeo* koja je prevedena kao gorljiv znači kuhati, ključati, vreti, kipjeti, uzbuditi se, biti žestok, revan, vatren, usijan. Nije dovoljno samo imati ispravnu doktrinu, iako je ona neophodan preduvjet uspješnog duhovnog rasta. Od presudnog je značaja hoćemo li biti vatreni i žestoki u njezinoj primjeni ili samo mlaki legalisti. Neprijatelj ljude uvijek prvo pokušava odvojiti od otkrivenja istine Božje riječi. Ne uspije li u tome počinje ih hladiti svakim raspoloživim sredstvom koje mu stoji na raspolaganju. Nažalost, upravo je crkvena religija s kršćanskim predznakom sredstvo koje najčešće koristi u ostvarenju tog cilja.

Na dan Pentekosta prisutnim učenicima *“ukazali su se plameni jezici i razdijelili se, tako da je na svakog od njih sišao jedan”*. (Djela 2:3) Krštenje u Svetom Duhu pridonosi da naš nutarnji čovjek postane poput vulkanskog okna koje izbacuje užarenu lavu. Zapazimo ovaj izraz: *“... na svakog od njih sišao je jedan ...”* Pomazanje Svetog Duha simbolično prikazano kao plameni jezici jednoliko se raspodijelilo na sve prisutne vjernike. Nije se dogodilo da na jednog čovjeka dođe sto plamenih jezika, a na drugog samo jedan. Onda bi netko vjerojatno ovako zaključio: *“Dakako, ovaj koji je primio sto plamenih jezika bit će vatreniji i djelotvorniji Kristov svjedok koji će moći činiti moćnija djela od onoga koji je primio samo jedan.”* Međutim, izvještaj kaže da je na svakog prisutnog vjernika sišao jedan plameni jezik. Za to je svakako postojao opravdan razlog. Naime, upravo se oko predmeta pomazanja u zapadnim karizmatskim crkvama razvilo puno učenja koja su daleko od standarda objavljenih u Pismu. Plod toga je pojava *“super - pomazanih duhovnih zvijezda”* koje u nekim crkvama imaju status božanstva. Takvo što nije izvorni Božji naum i ne postoji u Njegovom kraljevstvu.

Vatrenost je naslijeđena duhovna osobina novog čovjeka. Duhovna vatra može biti ugašena na dva načina. Prvi je izravno gašenje. Pavao upozorava kršćane *“da ne gase Duha”*. (1. Solunjanima 5:19) Tjelesnost, legalizam, svjetovnost i kompromisi gase vatrenu prisutnost Svetog Duha u nutarnjem čovjeku. Zapazimo, apostol nas upozorava na opasnost gašenja. Nije

rijetkost da ljudi počnu kriviti sotonu zato što vatrenost trne u njima, iako su zapravo oni izravno odgovorni.

Drugi način je neizravno gašenje. Prirodna vatra će gorjeti dokle god u njoj bude zapaljivih tvari. Promatramo li samo kako gore, a ne ubacujemo nove tvari u vatru, ona će vremenom utrnuti. Upravo o tome čitamo u Knjizi Izreka: *“Kad nestane drva, oganj se gasi ...”* (26:20) Prorok Jeremija kaže *“da je Božja riječ kao vatra”*. (23:19) Redovito ubacivanje Božje riječi u “peć” nutarnjeg čovjeka jamči njenu djelotvornost. Naša je odgovornost da vatru održavamo u razbuktalom stanju.

Duhovna vatra neophodan je element održavanja čistoće nutarnjeg čovjeka. U prirodnom okruženju vatra služi za spaljivanje nečistoće. Ona pali prljavštinu koja se zadržava u nutrini. Što je vatra jača, to smo pročišćeniji. Vatra simbolizira ljubav koja je u biblijskom kontekstu neodvojiva od Božje riječi. Isus kaže *“da ga voli onaj čovjek koji poznaje i izvršava njegove zapovijedi”*. (Ivan 14:21) Kao i u slučaju jačanja nutarnjeg čovjeka (Psalam 103:20), tako i održanje ljubavne vatre ovisi o izvršenju Božje riječi.

Jedan od učinaka vatre duha jest taj da se vatrenost i oduševljenje lančano prenose na dušu (osjećaji, volja, razum), a onda i na tijelo. Bezvoljan i hladan duh uništava volju. Kad je čovjek hladan ili mlak za duhovne stvari njegovi tjelesni pokreti su spori i bezvoljni, a riječi spore, jednolične i beživotne. S druge strane, vatren duh pokreće dušu i tijelo na izvršenje Božje riječi. Oči su žive, bistre i pronicljive, mišići zategnuti, pokreti energični, a riječi odražavaju autoritet, silu, sigurnost i čvrstoću.

Koliko je duhovna vatrenost važna u Isusovim očima najbolje svjedoče Njegove riječi: *“Poznajem tvoja djela, niti si studen, niti si vruć. Oh, kad bi bio studen ili vruć! Ali zato što si mlak - ni studen ni vruć - izbacit ću te iz svojih usta.”* (Otkrivenje 3:15,16) Grčka riječ *chliaros* koja je prevedena kao mlakost znači ravnodušan, duševno stanje koje se nalazi između obamrlosti, bešćutnosti, gorljivosti ili oduševljenja. Zato Isus naglašava *“da će mlakost biti izbačena iz njegovih usta”*. Grčka riječ *stoma* koja je prevedena kao usta znači ravnodušan, duševno stanje koje se nalazi između obamrlosti, bešćutnosti, gorljivosti ili oduševljenja. Očito je da kontekst ovih riječi upozorenja ukazuje na to da mlak nutarnji čovjek nema vjerodostojnu riječ svjedočanstva i oštine. Isus ove riječi nije uputio grešnicima, nego vjernicima. Crkvena religija ima sve gore navedene odlike. Približavanjem drugog Kristovog dolaska one postaju sve očitije.

Božja volja je da imamo ispravno učenje, ali i vatrenost koja će ga učiniti živim i djelotvornim. Pavao kaže “*da se naš NUTARNJI ČOVJEK obnavlja iz dana u dan*”. (2. Korinćanima 4:16) U kontekstu gorljivosti duha to znači da od trenutka novog rođenja naš nutarnji čovjek mora biti sve gorljiviji, usijaniji, revniji i uzbuđeniji za Božje duhovne stvari. U takvom stanju sposoban je izvršiti Božju volju u Kristu. Provjeravanje osobne gorljivosti i djelovanje u cilju njenog rasplamsavanja dnevna je dužnost svakog vjernika. Pogledamo Pavlov poziv upućen svima nama: “*U revnosti budite neumorni! Budite GORLJIVI DUHOM! Služite Gospodinu!*” (Rimljanima 12:11) Grčka riječ *zeo* koja je prevedena kao gorljivi znači kuhati, ključati, vreti, kipjeti, uzbuditi se, biti žestok, revan, vatrean, usijan, gorljiv.

Opijenost

“Ovi ljudi nisu pijani, kako to vi zamišljate ...”
(Djela 2:15)

Tjelesna misao je hladna, racionalna, suzdržana i ograničena. Duhovno mrtvi ljudi imaju potrebu probiti misaone granice. Alkohol, droge ili okultne djelatnosti pomažu im u promjeni stanja svijesti i slabljenju moralne osjetljivosti. Što je primjena navedenih sredstava češća, duhovna dimenzija kojom vladaju demoni za njih postaje sve otvorenija, pristupačnija i stvarnija. Religiozna misao sablažnjava se nad manifestacijom Božje sile. Ona ne odgovara njenoj predodžbi duhovnosti. Mnogi ljudi imaju ovakve ili slične vjerske predrasude: tihi kršćani, tiha Crkva, suzdržavanje u izražavanju vjerskih osjećaja i dr.

Duhovna opijenost vrlo je slična stanju gorljivosti duha. Kad su učenici kršteni u Svetom Duhu na dan Pentekosta, dio prisutnih ljudi podrugljivo je primijetio “*da su učenici puni slatkok vina*”. (Djela 2:13) Što ih je navelo na takav zaključak? Neuobičajeno ponašanje izraženo “*govorom u tuđim jezicima, kako ih je Duh nadahnjivao da govore*”. (4) Istina je da su učenici bili opijeni, ali ne od alkoholne tekućine. Njihovo djelovanje bilo je izazvano opijenošću njihovog nutarnjeg čovjeka silom Svetog Duha. Kao što grešnici uzimaju sredstva koja će otupiti njihovu savjest za izvršenje zlih djela, tako i novi ljudi u Kristu opijaju nutarnjeg čovjeka Božjim duhovnim vinom. Razlog zašto ljudi

ponekad ne mogu ostvariti određene uspjehe jest taj što su trijezni u duhu. Opijenost rađa zanosom potrebnim za djelotvorno i uspješno izvršenje Božje volje. Dan Pentekosta bio je rođendan Crkve Novog saveza. Učenici nisu mogli u duhovno trijeznom stanju “probiti led” davanja javnog svjedočanstva za Krista. Kad opijenost dođe do vrhunca, onda je utjecaj nutarnjeg čovjeka na dušu i tijelo potpun.

*UPRAVO JE TAD NAJBOLJI TRENUTAK ZA DJELOVANJE U VJERI.
NAJBOLJE VJERSKE REZULTATE POSTIŽEMO KAD SMO NAJPIJANIJI DUHOM.*

Opijen čovjek ne razmišlja o posljedicama djela koja učini u takvom stanju. Alkohol mu otupljuje savjest i snižava moralna mjerila na minimum. Ujutro kad se otrijezni pita se “Kako sam mogao učiniti ovo ili ono?” U kontekstu činjenja dobrih djela u Kristu to znači da tjelesna misao ne može kočiti vjernika u izvršenju Božje volje kad je duhovno opijen. Čovjek onda ne razmišlja “Što će biti ako ispunim Božju riječ?” Što smo trezniji u duhu, više i razmišljamo o posljedicama. To je zapreka djelovanju Svetog Duha. Ovo su neki od sigurnih načina opijanja nutarnjeg čovjeka: prisan odnos sa Svetim Duhom, slavljenje Gospodina borbenim klicanjem i skandiranjem, govor i pjevanje u jezicima ili razumijevanju, plesanje, pljeskanje i skakanje u Duhu.

Silovitost

*“Sva kraljevstva svijeta, pjevajte Bogu, slavite Jahvu,
koji se vozi po iskonskom nebu! Čuj, glasom grmi,
svojim silnim glasom: ‘Priznajte Božju silu!’*

Nad Izraelom je njegovo veličanstvo, a njegova sila u oblacima.

Strašan je Bog iz svojeg svetišta.

Izraelov Bog daje moć i silu svojem narodu. Blagoslovljen Bog!”

(Psalam 68:33-36)

Stvaranje novog čovjeka u Kristu nije ostvareno pregovaranjem sa sotonom, nego ratovanjem protiv njega. Uskrsnuće Krista od mrtvih bilo je ostvareno silom. Tu činjenicu trebamo imati na umu kad čujemo Isusove riječi “*da je od vremena Ivana Krstitelja do sada navala na nebesko kraljevstvo i siloviti ga prisvajaju*”. (Matej 11:12) Mi smo pozvani biti osvajači Božjeg kraljevstva! Čovjek može biti dugogodišnji crkveni član

koji redovito pohađa sastanke, daje priloge, proučava Bibliju i vodi građanski uzoran život, ali svejedno ne biti osvajač. Kakav je duhovni karakter osvajača Božjeg kraljevstva? Jesu li to mirni i povučeni crkveni ljudi koji se ne usude podići pogled od zemlje? Takvu sliku kršćana stvara sotona kroz igrane filmove i spotove bezbožnih glazbenih skupina. Nažalost, i crkvena stvarnost sve češće nudi svijetu takvu neslavnu sliku.

Pogledajmo dvije grčke riječi koje se koriste u ovom stihu: *biastes* (siloviti) - nasilna ili žestoka osoba, onaj koji koristi silu i *harpazo* (prisvajanje) - otići, grabiti, osvojiti, plijeniti, učiniti nešto na brzinu. Nutarnji čovjek svakog novorođenog Božjeg djeteta posjeduje *biastes* - *harpazo* osobine. Ne čudi stoga ovakav Pavlov poziv: "Ubuduće, budite jaki u Gospodinu i njegovoj silnoj moći." (Efežanima 6:10) Grčka riječ *endunamo* koja je prevedena kao jaki znači biti silan ili moćan, biti drzak ili bezobrazan. Pavao nas poziva da živimo u skladu s duhovnom prirodom koju smo naslijedili. To nije poziv našem prirodnom karakteru.

Nije važno jesmo li tjelesno rođeni temperamentni ili povučeni. Isusov Duh koji živi u novorođenim ljudima oblikuje jedinstven duhovni karakter - silovitost. Isus je naš uzor silovitog čovjeka koji svakako trebamo nasljedovati. Prosječna ljudska predodžba ne ide dalje od slike Isusa kao slatkorječivog proroka koji umilnim glasom na granici šapta prenosi grešnim ljudima poruku Božje riječi. Međutim, izvještaji iz Evanđelja svjedoče da je Božji Sin u više navrata bio optužen za bogohuljenje, bezobrazluk i drskost.

Ovdje moramo uočiti razliku između pojma grešne, buntovne drskosti i duhovne silovitosti koja ima navedene osobine. Religiozni ljudi imali su drzak i bezobrazan duh koji je sotona izražavao kroz njihovu nevjeru i osporavanje Isusovog učenja i djelovanja. S druge strane, Isusova drska ratobornost bila je nadahnuta Božjim Duhom, strogo nadzirana i uperena protiv demonskih religioznih sila koje su mu se protivile. Duh ponosa uvijek navlači religiozni ogrtač i zato ljudi često nazivaju poniznošću ono što Bog naziva mlakošću, sumnjom i nevjerom. Bez silovitosti ne možemo iskusiti i osvojiti stvari Božjeg kraljevstva. Sila uskrsnuća ne djeluje sama od sebe. Mi se moramo poistovjetiti s njenim karakterom.

Kao jedno od najvećih zala posljednjih vremena Pavao navodi "ljude koji čuvaju vanjski oblik pobožnosti, ali su se odrekli njezine sile". (2. Timoteju 3:5) Nevjerojatno je što su sve ljudi u stanju učiniti kako bi sačuvali vanjski oblik pobožnosti. Kad se

nešto ne može, a zna se da je to Božja volja u Kristu, onda se smišlja doktrina koja će opravdati postojeću nemoć i dati joj biblijsku "vjerodostojnost". Tamo gdje ljudi odbacuju Božju silu uvijek postoji cijeli spektar doktrina i opravdanja. Rečenice takvih započinju ovako: "Ne mogu ovo ili ono, zato što ..." Sve navedeno uzrokovano je svjesnim ili nesvjesnim odbacivanjem Božje riječi. S druge strane, siloviti ljudi uvijek govore ovako: "Mogu to učiniti zato što Biblija kaže da sve mogu u Kristu!" Mi moramo odlučiti kojoj skupini ćemo se priključiti i pripadati! Pavao kaže *"da Božja riječ djeluje silom u nama vjernicima"*. (1. Solunjanima 2:13) Grčka riječ *energeo* koja je prevedena kao sila znači raditi, djelovati, biti djelotvoran, izvršiti, proizvoditi.

No, je li dovoljno samo reći: "Vjerujem u ono što uči Božja riječ!" Ima onih koji redovito ispovijedaju vjeru, ali unatoč tome žive mlakim, slabašnim životom, redovito trpeći poraze. Nemoguće je vjerovati u Božju riječ, a istovremeno biti slab i nesilovit. To nije biblijska vjera, nego religiozna krivotvorina koja nema vrijednost. Kad čovjek jede prirodnu hranu, onda spontano vjeruje da će ga zasititi i proizvesti u njemu potrebnu snagu. Isto je i s Božjom riječi! Bibliju ne bismo smjeli čitati tek tako, kao da neobavezno čitamo dnevne novine ili tjednik. Isto vrijedi i za slušanje propovijedane biblijske poruke. Mojsije je ovo poručio Izraelcima: *"Utisnite ove moje riječi u svoje srce i svoju dušu; kao znak ih privežite na svoju ruku; neka vam budu kao zapis među očima!"* (Ponovljeni zakon 10:18)

SVAKI UNOS BOŽJE RIJEČI U NUTARNJEG ČOVJEKA
MORA BITI POPRAČEN OČEKIVANJEM
DA ĆE NJENO DJELOVANJE U NAMA PROIZVESTI SILU.

Postoji nepogrešiva metoda provjere učinka Božje riječi. Ostajemo li nakon njenog uzimanja hladni, mlaki, nepokretni, bezvoljni, slabi, sumnjičavi, neodlučni, nesiloviti ili nemotivirani, onda je to siguran pokazatelj da je nismo prihvatili vjerom. Međutim, kad je prihvaćena vjerom, Božja sila preuzima nutarnjeg čovjeka i stvari počinju drugačije izgledati. Iznenada, duhovno otkrivenje poput bujice dolazi u naš život i stvari počinjemo gledati i prosuđivati u svjetlu Božje riječi. Onda nam i karakter postaje istovjetan njoj, a to znači silovit, borben i motiviran za ispunjenje Božje volje.

Treće poglavlje

DUH U KOJEM MISLIMO

Novi način razmišljanja

“Među ovima smo nekad i mi svi živjeli u svojim tjelesnim požudama, vršeci prohtjeve tijela i svog SAMOVOLJNOG MIŠLJENJA i bili od naravi djeca srdžbe, kao i svi ostali.”
(Efežanima 2:3)

Duhovna smrt koja je nastupila kao posljedica grijeha imala je razoran učinak na ljudsku narav. Sotonin naum uništenja ljudskog roda obuhvaćao je i duševnu dimenziju. Sve do pada u grijeh prvi ljudi imali su ispravan način razmišljanja. On se opisuje kao razmišljanje u skladu s istinom Božjom riječi. Adam i Eva čuli su Božju uputu da smiju jesti sa svakog stabla u vrtu, osim s drva spoznaje dobra i zla. Nedvosmisleno im je objavljeno da će umrijeti u onaj dan kad pojedu njegov plod (Postanak 2:16).

Upravo je način razmišljanja bio prva meta koju je sotona naciľjao i uspješno pogodio. Bog je prvim ljudima rekao: “Nemojte jesti, umrijet ćete!” Zatim je došao sotona i rekao im: “Ne, nećete umrijeti! Nego zna Bog: onog dana kad budete jeli s njega otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo.” (3:5) U tren oka Eva se našla pred izborom hoće li zadržati ispravan način razmišljanja, ili će početi razmatrati mogućnost koju joj je sotona ponudio. Nažalost, Eva je popustila “i vidjela da je stablo dobro za jelo, zamamljivo za oči, a poželjno za mudrost, ubrala je njegov plod i pojela ga”. (6)

Potomci nasljeđuju osobine svojih predaka. Adam i Eva grijehom su navukli na sebe i svoje potomke krivi način razmišljanja, neusklađen i nespojiv s Božjim karakterom i mislima. Pavao podsjeća novorođene kršćane na činjenicu “da su i oni živjeli u svojim tjelesnim požudama, izvršavajući prohtjeve tijela i svog samovoljnog mišljenja i bili od naravi djeca srdžbe kao i svi ostali”. (Efežanima 2:3) Vidimo da je samovoljno mišljenje svrstano u skupinu s tjelesnim požudama, prohtjevima tijela i srdžbom. U drugom stihu istog poglavlja apostol kaže da ljudima

koji žive u ropstvu navedenih sila vlada *“Eon ovog svijeta, gospodar zračnog kraljevstva, duh koji je sada na djelu među nevjernicima”*. Koliku opasnost krije krivi način razmišljanja otkrivamo u Poslanici Kološanima: *“I vas koji ste nekad bili otuđeni i koji ste postali neprijatelji svojim mišljenjem i zlim djelima, sada je Bog izmirio u svom smrtnom tijelu ...”* (1:21,22)

*KRIVI NAČIN RAZMIŠLJANJA SVRSTAVA LJUDE U SKUPINU
BOŽJIH NEPRIJATELJA JEDNAKO KAO I POČINJENJE ZLIH DJELA.*

Cilj novog rođenja nije samo spašavanje našeg nutarnjeg čovjeka iz stanja duhovne smrti. To je prvi korak, ali nikako ne bi smio biti i zadnji. Spasenje u Kristu obuhvaća i duševnu dimenziju. Moramo razumjeti da duša nije neprijatelj našeg duha ili najblaže rečeno dosadno smetalo koje ometa duhovan život. Ljudi kažu ovako: *“Odbacit ću utjecaj duše i živjeti duhovno!”* Svakako, pozvani smo biti duhovni ljudi u Kristu. Međutim, to nikako ne znači da dušu trebamo neosnovano omalovažiti, zanemariti, prigušiti ili odbaciti. Naprotiv, ona igra važnu pomoćnu ulogu u ostvarenju duhovnosti i zato moramo imati ispravno razumijevanje ovog važnog predmeta.

Novo rođenje mijenja duhovnu silu koja upravlja ljudskim životom. Kao što sotona kroz grešnu prirodu porobljava čovjeka da izvršava njegovu volju, tako i Krist kroz duhovno oživljavanje nutarnjeg čovjeka okreće život u smjeru ispunjenja Božje volje. Iako je naš duh oživljen, duša je zadržala misaone obrasce i navike koje su karakterizirale naš stari život. Upravo smo njih pozvani mijenjati zato što mogu postati stalna kočnica našem uspješnom duhovnom razvoju, upoznavanju Božje volje i njenom uspješnom provođenju. Pavao nas poziva *“da se preoblikujemo obnovom svog uma da možemo shvatiti što je Božja volja, što je dobro, ugodno i savršeno”*. (Rimljanima 12:2)

Otkrivenje Božje volje nije povezano isključivo s nutarnjim čovjekom. Um također igra ulogu. Iako ne postoji sukob duha i duše, stari (grešni) obrasci ratuju s htijenjem novog čovjeka da izvršava Božju volju. Vladavina grešne prirode ukorijenila je poput korova krivi način razmišljanja u našoj duši. On mora biti počupan! Zato je potrebno primijeniti metodu obrnutog postupka. Novi način razmišljanja treba istisnuti stari, a to je područje najžešćeg sukoba u kršćanskom životu.

*OBNOVLJEN UM RAZMIŠLJA NA KRISTOV NAČIN,
A NEOBNOVLJEN PROTIV NJEGA.*

Duh je dio ljudske osobnosti kojem je namijenjena uloga predvodnika. Krist može vladati ljudskim životom isključivo kroz nutarnjeg čovjeka. Usporedimo li ljudski duh s električnom energijom, onda je duša provodnik, a tijelo alat ili sredstvo duha u izvršenju Božje volje. Ovo je primjer kako to djeluje u praksi. Duh vjere prebiva u našem srcu. On oblikuje riječi koje izlaze na naša usta sa svrhom izvršenja Božje volje. Tijelo se također pokreće u tom smjeru. Ruke pomazane silom Svetog Duha postaju sredstvo za ozdravljanje bolesnika (Marko 16:18). Općenito, svi naši udovi trebaju postati djelotvorno oružje pravednosti u službi Boga (Rimljanima 6:13).

Obnova uma može biti izvršena isključivo Božjom riječi. Jakov kaže *“da ponizno prihvatimo u nas usađenu Riječ koja može spasiti naše duše”*. (1:21) Ako je Isusovo djelovanje u vjeri za vrijeme zemaljske službe uvijek bilo usklađeno s objavom Božje riječi, onda je samo po sebi razumljivo da naše razmišljanje također uvijek mora biti prilagođeno tom nepromjenjivom standardu. U Prvoj Ivanovoj poslanici to je ovako opisano: *“... jer, kakav je on, takvi smo i mi u ovom svijetu.”* (4:17) Grčka riječ *touto* koja je prevedena kao *takvi smo* znači isti.

Biblijsko obraćenje

“Obratite se i vjerujte u Radosnu vijest!”
(Marko 1:15)

Ljudi koji su slušali Petrovo propovijedanje na dan Pentekosta bili su duboko osvjedočeni o grijehu i upitali su ga: *“Braćo, što da činimo?”* (Djela 2:37) On im nije rekao *“Dođite u našu Crkvu!”* nego *“Obratite se ...”* (38) Religija je isпустиła prvi dio Petrove poruke (obraćenje) i zato danas u svijetu postoji puno deklariranih vjernika, ali neobraćenih. Oni ispovijedaju vjeru u Krista, izvana su pobožni, iako mnoga njihova djela nisu usklađena s onim što ispovijedaju. Razlog? Način razmišljanja im nije obraćen, a to je neophodno u Božjem kraljevstvu.

Grčka riječ *metanoeo* koja je prevedena kao obraćenje znači pokajati se, imati grižnju savjesti, ponovo razmisliti, promijeniti način života, razmišljanja i djelovanja, promijeniti srce, usmjeriti život u drugom pravcu. Kao što vidimo, promjena načina razmišljanja prilično je zastupljena u pojmovima koji objašnjavaju obraćenje. To nije slučajno.

Pogledajmo kako je način razmišljanja i djelovanja promijenjen kod Zakeja. On je bio starješina carinika i bogataš. Nastojao je vidjeti Isusa za vrijeme Njegovog prolaska kroz Jerihon. No, kako je bio niskog rasta nije ga mogao vidjeti zbog mnoštva naroda koje se tiskalo uz put. Dosjetio se popeti na divlju smokvu i Isus ga je primijetio. Evo što mu je rekao: *“Zakeju, siđi brzo, danas ću se zadržati u tvojoj kući.”* (Luka 19:5) Zakej nije bio u skupini ljudi koji se predomišljaju i sumnjičavo kolebaju hoće li ili neće pristupiti k Isusu kad ih pozove. U trenu je sišao s drveta i veselo ugostio Isusa. Religiozni ljudi vagali su svaku Isusovu riječ. Zbog zarobljenosti predrasudama nikako nisu mogli shvatiti i prihvatiti Njegovo učenje. Za razliku od njih, javni grešnici su ga vrlo brzo prihvaćali i počeli slijediti.

Prisutnom narodu nije se svidio Isusov postupak. Svoj negativan stav izrazili su ovim riječima: *“Svratio se u kuću jednog grešnika!”* (7) Carinici nisu bili omiljeni među narodom. Smatrali su ih pomagačima rimske vlasti, a očito je da su se neki od njih bavili i nečasnim poslovima. Zakej je u njihovim očima bio grešnik i nije im bilo jasno zašto ga je Isus posjetio. Nisu znali da je On došao upravo zbog takvih ljudi (Luka 5:32).

Isus je vidio čežnju Zakejevog srca koju nitko drugi nije vidio i prepoznao. Njegova želja da vidi Isusa izražena penjanjem na divlju smokvu simbolično je poručila: *“Isuse, očajnički te želim upoznati! Znam da ne živim ispravno, ošteti sam i povrijedio mnoge ljude, ali susret s Tobom će me promijeniti!”* Upravo se to i dogodilo! Dramatično Zakejevo obraćenje odigralo se u njegovoj kući u društvu s Isusom. Njegov način razmišljanja i djelovanja bio je trenutno promijenjen: *“Evo, polovicu svog imanja, Gospodine, dat ću siromasima. I ako sam nekoga u čemu prevario, vratit ću četverostruko.”* (8)

Kako razmišljati kao Krist?

*“Naprotiv, duhovan čovjek sve prosuđuje,
a sam ne podliježe ničijem sudu, jer:
‘Tko je upoznao Gospodinovu misao da ga može poučiti?’
Ali, mi imamo KRISTOVU MISAO.”
(1. Korinćanima 2:16)*

To je polazna točka. Mi ne pokušavamo dobiti Kristovu misao, ona je naša baština. Moramo je prisvojiti vjerom i razvijati. Kristov način razmišljanja uvijek je povezan s nutarnjim čovjekom. Ljudi neobnovljenog uma nisu usklađeni s novom duhovnom prirodom. Zato nas Pavao potiče *“da se iz dana u dan obnavljamo DUHOM U KOJEM MISLIMO i da se obučemo u NOVOG ČOVJEKA, STVORENOG NA BOŽJU SLIKU u istinskoj pravednosti i svetosti”*. (Efežanima 4:23) Izraz iz dana u dan ukazuje da je obnova uma dnevna i doživotna kršćanska zadaća. Otkrivenje Božje volje u Kristu uvjetovano je obnovom uma.

*RAZINA KORIŠTENJA KRISTOVE MISLI
ODREĐUJE RAZINU PRIMANJA BOŽJIH BLAGOSLOVA I ŽIVOTA PO DUHU.*

Sredstvo jačanja i razvijanja Kristove misli jest *“razmišljanje o knjizi Zakona danju i noću”*. (Jošua 1:8) Moramo ispravno shvatiti kontekst ovih riječi. To ne znači da se u životu nećemo baviti ničim drugim osim meditiranjem nad Božjom riječi. No, želimo li da preuzme naš način razmišljanja i postane temelj djelovanja, onda o njoj moramo razmišljati. Cilj je razmišljati u svakoj okolnosti isto kao Krist. Razlog otkriva drugi dio gore navedenog stiha: *“... kako bi vjerno držao sve što je u njoj zapisano.”* Jedan od najčešćih uzroka nevolja i nedovoljno postignutih vjerskih uspjeha jest premalo vremena uloženog u razmišljanje o Božjoj riječi. Ponekad kao da imamo vremena za sve drugo, osim za ono što je bitno. Bolesni ljudi trebaju razmišljati o biblijskim stihovima koji naučavaju ozdravljenje u Kristu, a ne o bolesti. To je lijek Božje riječi koji će nas ozdraviti. Želimo li jače razumijevanje i djelovanje Božje sile, onda o istini objavljenoj u Pismu trebamo razmišljati do trenutka kad naš um postane usklađen s duhom.

Ljudske misli otvorene su utjecaju duhovnog svijeta. Pozitivna strana te činjenice je da Sveti Duh kroz nutarnjeg čovjeka može uspostaviti Kristovu vlast u našim mislima i učiniti dušu pogodnim instrumentom izražavanja duhovnih sadržaja.

Negativna strana je da sotona također može utjecati na naš način razmišljanja. Ovdje odmah moramo naglasiti da to ne znači kako svaki njegov pokušaj završava i zauzimanjem misli. Utjecaj nije isto što i preuzimanje. Zauzimanje je uvjetovano prihvatanjem sadržaja koji ulazi u misaoni tok. Isus je za vrijeme zemaljske službe u više navrata bio izložen demonskim pokušajima utjecanja na Njegov način razmišljanja. Međutim, u Isusovom slučaju neprijatelj nikad nije otišao dalje od pokušaja zato što je Njegov um bio savršeno usklađen s Božjom riječi.

Petrov slučaj dokazuje da neprijatelj može utjecati na naš um, čak i u trenucima primanja Božje objave. Isus je učenicima povjerio da se Njegova zemaljska služba bliži kraju. Njima se nije svidjelo ono što su čuli. To nije bio razvoj događaja koji su priželjkivali. U trenutku kad je Petar čuo Isusove riječi *“da će biti ubijen i uskrsnuti treći dan”* (Matej 16:21) u njegovom mentalnom sklopu iznenađa se pojavio dušobrižnički izričaj, ali s negativnim predznakom: *“Neka ti Bog bude milostiv, Gospodine! Bože sačuvaj! Tebi se takvo što ne smije dogoditi!”* (22)

Isusov odgovor nije Petru dao naslutiti zahvalnost na toplim riječima brige za Njegov život i zaziva Božje milosti: *“Sotono, idi mi s očiju! Ti si za mene sablazan, jer tvoje misli nisu Božje, već ljudske.”* (23) Božja riječ pojave naziva pravim imenom. Sotona je ušetao u Petrov misaoni tok i utjecao na njega. Iako je riječi izgovorio Petar, misli koje su ušle u njegov misaoni tok bile su izvorno demonske. No, prihvatanjem tih misli privremeno su postale i Petrove. Moramo razumjeti da je Petar pod sotoninim utjecajem počeo Isusa odvlačiti od glavnih ciljeva Njegove zemaljske službe, a to su bili zastupnička smrt na križu i uskrsnuće od mrtvih. Možemo li u svjetlu ovog događaja smatrati da nije važno na koji način razmišljamo?

Kako je sotona uopće uspio ući u Petrov misaoni tok? Ne zaboravimo, utjecaj na misli ne znači nužno i zauzimanje. Neprijatelj nema stvarnu snagu za probijanje našeg misaonog sklopa. Nije imao ni u Petrovom slučaju. Kako je onda uspio u namjeri? Jednostavno, Isus je Petru govorio Božju riječ, ali on nije dovoljno brzo rekao *“Amen!”* Razmislio je o Isusovim riječima, ali ne u skladu s biblijskim standardom. Ono što je čuo nije utjecalo na njegov um u smjeru da se složi s porukom. Sotona je čuo što mu Isus govori i počeo je u njegove misli slati poruke koje su bile u suprotnosti s Isusovim riječima. Te poruke mogle su doletjeti, ali i proletjeti njegovim umom. Međutim, on ih je zadržao i tako otvorio vrata kroz koja se sotona potihom usuljao u njegove misli i u trenu ih promijenio. Petar nije samo misaono pogriješio.

Njegov jezik je također bio privremeno iskorišten za protivljenje objavljenoj Božjoj volji.

Svako misaono protivljenje objavljenoj istini Božje riječi široko otvara vrata uma demonskim silama, koje ga tako privremeno ili trajno zauzimaju. Ne zaboravimo, Petar je bio u Isusovom društvu kad se zbio ovaj događaj. No, je li to spriječilo sotonu u ostvarenju nauma? Petru nije pomogao ni status odabranog učenika ili prethodno primanje važnog otkrivenja. Naš odnos s Isusom zasnovan je na duhovnom zakonu slušanja i izvršenja Božje riječi. Pri tom nije od presudnog značaja koliko smo jaki u vjeri i bliski s Gospodinom. Petar je bio Njegov voljeni učenik. Ali onog trenutka kad je na Isusov da rekao ne, odmah je pao pod sotonin zavodnički utjecaj. Isus je onda hitro i odlučno morao primijeniti oštru pedagošku duhovnu mjeru. One su ponekad neophodne! Rekao mu je *“da je sablazan za njega zato što njegove misli nisu Božje, nego ljudske”*. (23) Ljudski, neobnovljen način razmišljanja sablažnjava Boga i ne može mu ugoditi. Pedagogija duhovnog ukora bila je djelotvorna. Petar je odbacio neprijateljsku misao i uskladio razmišljanje s Kristovim.

Sadržaj misli određuje i utjecaj na njih. Zato Pavao naglašava kršćanima *“da sadržaj njihovih misli bude sve što je čestito, pravedno, nevino, ljubazno, na dobrom glasu, kreposno i hvale vrijedno”*. (Filiplijanima 4:8) Primijenimo li metodu obrnutog postupka na Pavlovu uputu odmah će nam postati jasno kakvim sadržajem sotona uvijek pokušava ispuniti naše misli. Sadržaj koji se približava ili već ulazi u naš misaoni tok uvijek moramo propustiti kroz navedene filtre. Ovako treba zvučati naša prva provjera: *“Što Božja riječ kaže o tome? Je li to u skladu s njom ili protiv?”* Lijeni um pasivno prima i sprema sadržaj. Novi ljudi u Kristu razvijaju misaonu disciplinu i ne dopuštaju neprijatelju da utječe na njihov um. Što ako ipak pokleknemo, prihvaćajući misao koja nije Kristova i tako sagriješimo? Bez oklijevanja je odbacimo, pokajmo se, prihvatimo Božju misao i ojačajmo duhovnu obranu na misaonom području.

Pogledajmo većini ljudi dobro poznatu Isusovu izjavu: *“Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni.”* (Ivan 14:6) Ovo je omiljeni stih na kršćanskim traktatima čija poruka poziva ljude da se obrate od grijeha i prihvate Krista. Međutim, pitanje: *“Gospodine, ne znamo kamo ideš. Kako bismo mogli poznavati put?”* (5) nije postavio neki neupućeni prolaznik koji je samo načuo nešto o Isusu iz Nazareta. Bio je to učenik Toma koji je dokazao da prebivanje u Učiteljevoj neposrednoj blizini ne znači nužno i razumijevanje Njegovog duhovnog učenja.

Pogledajmo značenje grčke riječi *hodos* koja je prevedena kao put: staza, cesta, način razmišljanja, odlučivanja ili osjećanja, uputa. Isus svrstava ispravan način razmišljanja u skupinu vrijednosti neophodno potrebnih za duhovni odnos s Nebeskim Ocem i život po vjeri. Pavao kaže “*da su Božji sinovi svi oni koje vodi Božji Duh*”. (Rimljanima 8:14) Grčka riječ *ago* koja je prevedena kao vodi znači upravljati čime, stvoriti mišljenje, utjecati na mišljenje, stupati, napredovati, zapovjediti. U apostolovim riječima također možemo vidjeti važnost pravilnog načina razmišljanja. Vodstvo Duha obuhvaća široku tematiku.

*SVAKO UČENJE MORA BITI UTEMELJENO NA SLUŠANJU I IZVRŠENJU
BOŽJE RIJEČI I OBLIKOVANJU KRISTOVE MISLI U NAŠEM UMU.
TO SU ZA SVAKOG OD NAS DVA NEOPHODNA UVJETA
ZA USPJEŠAN ODNOS S BOGOM U NOVOM SAVEZU.*

Puno puta ljudi poistovjećuju vodstvo Duha sa spektakularnim i nadnaravnim objavama kroz vizije, proroštva snove, anđeoske posjete ili duhovne darove. Dakako, Bog i danas govori svojem narod na opisane biblijske načine. No, biti upućen od strane Duha ne znači nužno i biti vođen od Njega. Što nam vrijedi da na nebu vidimo ekran na kojem piše “Ovo je Božja volja za tebe!” ukoliko ne razumijemo duhovnu poruku, ili nam um nije usklađen s otkrivenom istinom? Isus je za vrijeme zemaljske službe pokazao kako Božje dijete biva vođeno Božjim Duhom. On je poznavao Očevu volju, prilagođavao joj način razmišljanja i djelovao u skladu s njom. Slijedimo li vjerom ta tri koraka i mi ćemo biti Božji sinovi vođeni Duhom.

Opasnost neobnovljenog uma

*“Slušaj savjet i primaj pouku, kako bi naposljetku postao mudar.”
(Izreke 19:20)*

Jakov upozorava na nevolje koje u životu vjernika može izazvati dominacija neobnovljenog uma. Tako je sumnjičav čovjek opisan kao “*morski valovi koje vjetar podiže i goni tamo - amo*”. (1:6) Pavao također upozorava na opasnost da čovjek postane igračka valova tjerana vjetrovima raznih nauka u ljudskoj prijevarnoj igri (Efežanima 4:14). U prvom dijelu gore spomenutog stiha vidimo “*da stvari od Boga trebamo tražiti s*

vjerom i bez ikakvog sumnjanja". Upravo je sumnja zaštitni znak neobnovljenog uma. Dobro je i u svakom slučaju poželjno u molitvi tražiti stvari od Boga i razgovarati s Njim. Ali sve to može biti besplodno ukoliko se ne riješimo sumnje. Velika očekivanja mogu završiti u bolnom razočarenju zato što u apostolovim riječima saznajemo "da takav čovjek ne može ništa primiti od Gospodina, jer je čovjek s razdijeljenom dušom nestalan na svim svojim putovima". (7,8) Grčka riječ *dipsuchos* koja je prevedena kao razdijeljen znači neodlučan, sumnjičav, nejasan, nesiguran, nepouzdan, nestalan, podvojenog uma. Riječ *akastatos* koja je prevedena kao nestalan znači kolebljiv, nepostojan, promjenjiv, nemiran, nespokojan, uznemiren.

Sva navedena stanja ljudske duše ili duha izravna su posljedica prokletstva neobnovljenog uma. Ne treba posebno naglašavati sotoninu namjeru da takvo stanje postane i ostane kronično, neizlječivo i na kraju neizdrživo. Ne mijenja li način razmišljanja u skladu s Božjom riječi, čovjek rođen od Duha vremenom postaje "gonjen tamo - amo". Životni vjetrovi ga poput valova razbacuju na sve strane. Njegov um je kronično opterećen nedoumicom, kolebanjem i neizvjesnošću. Uvijek je tamo - amo, a zapravo nije nigdje. Iako se kreće, "nestalan je na svim svojim putovima". Ishod takvog stanja je "da takav čovjek ne može ništa primiti od Gospodina". Ne nešto, nego ništa!

Nije razlog taj što mu Bog ne želi dati određeni blagoslov, nego on u stanju neobnovljenog uma to nije sposoban primiti. Čovjek neobnovljenog uma pohađa bogoslužja, redovito čita Bibliju ili kršćanske knjige, sluša propovijedi, čak i obavlja određenu službu. Unatoč tome ne može ništa primiti. Neobnovljen um je poput betonskog zida od kojeg se odbija svaki pokušaj Svetog Duha da promijeni misao u skladu s Božjom voljom. Ne dogodi li se promjena, čovjek pada u gorčinu, samosažaljenje i ljutnju na Boga, kao i na kršćanske službenike "koji ga ne razumiju". Srce mu se počinje hladiti za duhovne stvari i blizu je beznadnog otvrdnuća.

ZLATNO PRAVILO DUHOVNOG ŽIVOTA GLASI:
MI SMO POZVANI MIJENJATI NAŠ NAČIN RAZMIŠLJANJA
I USKLAĐIVATI GA SA SADRŽAJEM BOŽJE RIJEČI.
ČOVJEK NEOBNOVLJENOG UMA UVIJEK POKUŠAVA
BOGA PRILAGODITI SEBI, ONAKO KAKO NJEMU ODGOVARA.

Izraelov primjer

*“Sve se to njima dogodilo da bude za primjer,
a napisano je za opomenu nama kojima je zapalo
živjeti u posljednjim vremenima.”*
(1. Korinćanima 10:11)

Primjer Izraelaca dokazuje da samo gledanje Božjih čuda ne znači nužno i promjenu načina razmišljanja. Mojsijeva služba u Egiptu imala je dvojaku svrhu. S jedne strane, Izraelci su morali vidjeti i biti uvjereni da je Mojsije uistinu poslan od Boga. Nakon što su stupili pred narodne starješine, *“Aron je izložio sve što je Jahve govorio Mojsiju, a on je izveo čudo naočigled naroda”*. (Izlazak 4:30) S druge strane, egipatski faraon također je morao biti uvjeren da je Mojsije uistinu Božji prorok. Bog je Mojsiju najavio *“da će umnožiti znakove i čuda u egipatskoj zemlji”*. (7:3) Mojsijevo uvjeravanje faraona sa svrhom puštanja Izraelaca započelo je pretvaranjem njegovog štapa u zmiju. Štap je slikovit prikaz Božje riječi. Faraon nije popuštao i Aron je silom Svetog Duha izlio krv na sve vodene tokove, a Mojsije je zazvao najezdu žaba na cijelu egipatsku zemlju.

Međutim, nakon svakog pokazivanja Božje sile, faraonovi vračari vođeni demonskim silama uspijevali su ponoviti čuda koja su učinili Božji ljudi. To je ojačalo faraonovu samouvjerenost i usmjerenje da otvoreno prkosi Božjoj volji. Bog je pokazao nadmoć svoje sile spram demonske. Aron je udario štapom i komarci su napali Egipćane i njihove životinje. Vračari su pokušali ponoviti prethodne uspjehe *“ali nisu mogli”*. (8:14) Nakon ovog neuspjeha Egipćani su trpjeli komarce, obade, pomor stoke, čireve, tuču, skakavce, tamu i pomor prvorodenaca. Neupućeni promatrač bi do trećeg čuda zaključio da je sotonina sila jednaka Božjoj. Međutim, on je uspio ponoviti samo tri od jedanaest Božjih čuda. To je poražavajući prosjek koji dokazuje stvaran odnos snaga u duhovnom svijetu. Pomor prvorodene djece, uključujući i faraonovog sina do kraja je skršio tvrdoglavi i besmisleni egipatski otpor.

Izraelci su do Crvenog mora vidjeli toliko puno moćnih Božjih djela da je njihova vjera morala postati gotovo spontana. Međutim, to ni približno nije bio njihov stav. Stjerani u bezizlazan položaj s pustinjom i faraonovom vojskom iza leđa i morem ispred sebe, nisu se sjetili moćnih Božjih djela. Strah i nevjera i dalje su prevladavali u njihovim stavovima, odlukama i

načinu razmišljanja. Mojsiju su očajnički spočitavali: *“Zar ti nismo baš ovo rekli u Egiptu: Pusti nas! Služit ćemo Egipćane! Bolje nam je i njih služiti nego poginuti u pustinji.”* (14:12) Ovakvi i slični izljevi nevjere bili su nagovještaj kasnijeg nepovoljnog razvoja događaja. Unatoč nevjeri naroda, Bog je ostao vjeran svojim obećanjima i izveo je dotad najveće čudo. Otvorio je prolaz Izraelcima kroz Crveno more i potopio egipatsku vojsku.

Ako je u njima do Crvenog mora postojala dvojba u Božju vjernost i snagu, poslije ovako moćnog očitovanja Njegove sile nije smjelo ostati ni zrno sumnje. Bog je uistinu učinio sve da bude tako, ali narod se nije uspio uzdići na Njegovu razinu razmišljanja. Nažalost, iako su vidjeli vođeno čudo, upravo su se kod Mare spotaknuli na vodenoj kušnji. Nakon trodnevnog puta voda kod Mare bila je gorka. Nije prošlo puno vremena i *“narod je mrmljao na Mojsija i govorio: ‘Što ćemo piti?’”* (15:24) Bog je i u ovom slučaju na čudesan način providio pitku vodu. Mojsije je pronašao komad drveta i na Božju zapovijed bacio ga u vodu, a ona je postala slatka (25).

Pavao kaže da je mrmljanje bio razlog *“zašto je neke od njih uništio Zatirač”*. (1. Korinćanima 10:10) Mrmljanje je posljedica zaostalih utjecaja grešne prirode u mislima. Najčešće je povezano s egzistencijalnim strahovima i brigama. To se posebno očituje u teškim okolnostima kad nestašica pokuca na vrata. Velik dio Izraelaca pod Mojsijevim vodstvom nije vjerovao u Božju brigu za ispunjenje njihovih potreba. Iako im je On dao manu s neba, nisu poslušali Mojsijeve riječi *“da ništa ne ostave za jutro”*. (16:19) Bio je to ispit njihove vjere u Božju brigu. Kao i na svakom prethodnom većina ih je pala i iznevjerila. Iako su nakupili dovoljno hrane, neki od njih sačuvali su manu za sutrašnji dan. Nisu poštivali odmor subotnjeg dana i bezuspješno su tražili manu. Iako se ovakvi postupci mogu činiti bezazlenim, čak i opravdanim s obzirom na okolnosti, Bog je nedvosmisleno rekao što misli o takvom ponašanju: *“Dokle ćete odbijati pokoriti se mojim zapovijedima i mojim zakonima?”* (16:28)

Izazivanje Boga bio je drugi vid očitovanja neobnovljene misli Izraelaca u pustinji. Nakon što su od Horeba krenuli prema Crvenom moru, narod je putem postao nestrpljiv. Pismo kaže *“da su tada počeli govoriti i protiv Boga i protiv Mojsija: ‘Zašto ste nas izveli iz Egipta da pomremo u ovoj pustinji? Nema kruha, nema vode, a to bijedno jelo već se ogadilo našim dušama’”*. (Brojevi 21:5) Ljudi su ovim postupkom pokazali veliku nezahvalnost. Izazivali su Boga do te mjere *“da je na njih poslao ljute zmije koje su ih ujedale, tako da je pomrlo mnogo naroda u Izraelu”*. (21:6)

Unatoč izazivačkom i krajnje nevjerničkom ponašanju, Bog je na Mojsijev zagovor Izraelcima iskazao milost. Napravio je mjedenu zmiju i objesio je na stup kako bi mogli biti ozdravljeni svi koji su je pogledali (21:7-9).

Pavao nas podsjeća na njihov primjer i upozorava, *“da ne izazivamo Gospodina kao što su ga neki od njih izazivali”*. (1. Korinćanima 10:9) Krist može biti izazivan u Novom savezu osporavanjem ili zanemarivanjem bilo kojeg dijela naslijeđene baštine. Petar u drugoj poslanici kaže *“da nas je njegova božanska sila opskrbila svime što je potrebno za život i pobožnost”*. (1:3) Mi u Kristu imamo silu uskrsnuća, mudrost, otkrivenje, znanje, pravednost, zdravlje, slobodu, viziju i ispunjenje naših potreba.

U svakodnevnom životu postoji opasnost od mrmljanja i izazivanja Krista. Izraelci su mrmljali da nemaju hrane i vode, iako im je mana redovito stizala. Nisu bili žedni. Svaki novi dokaz Božje providnosti trebao je ojačati njihovu vjeru, ali to se nije dogodilo. Kršćani nikad ne bi trebali govoriti da nešto nemaju ili su prikraćeni u Kristu. To nije usklađeno s učenjem Pisma. Pavao nas ohrabruje *“da svoje potrebe iznesemo Bogu prošnjom i molitvom, sve u zahvalnosti”*. (Filipljanima 4:6) Budući nas Pavao potiče na zahvalnost, onda to znači da mi u Kristu već imamo ono za što molimo. Nikad ne bismo trebali moliti u neizvjesnosti. To nije vjera, nego pritajena nada. Isus kaže *“da kad molimo, vjerujemo da smo već primili stvari i bit će nam”*. (Marko 11:24)

Bludnost je treće područje gdje su Izraelci iskazali neposluh Bogu. Savez sklopljen s Bogom nije dopuštao Izraelcima miješanje s neznabožaćkim narodima, njihovom kulturom, običajima i religijom. Mojsije je primio jasnu uputu: *“Nemoj praviti saveze sa stanovnicima one zemlje, da te oni, kad se odaju bludnosti sa svojim bogovima i žrtve im budu prinostili, ne bi pozivali, a ti pristao jesti od prinesene žrtve, da ne bi uzimao njihove djevojke za žene svojim sinovima, da one - odajući se bludništvu sa svojim bogovima - ne bi za sobom pozvale i tvoje sinove.”* (Izlazak 34:15,16)

Iako su Božje zapovijedi bile više nego jasne i provedive svakom tko mu je htio biti poslušan, vrlo često bile su kršene od strane Božjeg naroda. Izraelci su zbog neozbiljnog odnosa spram saveza sklopljenim s Bogom upali u sotoninu zamku. Bila je to upravo ona na koju su bili pravovremeno upozoreni: *“Dok je Izrael boravio u Šitimu, narod se upustio u blud s Moapkama. One su ih pozivale na žrtvovanje svojim bogovima, a narod je sudjelovao u njihovim gozbama i klanjao se njihovim bogovima. Tako se Izrael osramotio s Baalom peorskim.”* (Brojevi 25:1-3)

Danas nije rijetkost čuti ovakve i slične stavove: "Takve upute vrijedile su samo za Izraelce u Starom savezu. Mi nismo pod zakonom, nego pod milošću Novog saveza!" Pavao je svakako bio propovjednik Božje milosti u Kristu, ali upravo on opominje kršćane Novog saveza "da ne griješe bludno, kao što su neki od njih griješili, te ih je u jedan dan palo dvadeset i tri tisuće". (1. Korinćanima 10:8) U slučaju nepostojanja mogućnosti da novi ljudi u Kristu počnu i nastave duhovno bludjeti, onda Pavao ne bi dao zapovijed: "Ne griješimo bludno, kao što su neki od njih griješili ..." Na tragu Pavlovih riječi je i oštra Jakovljeva opomena upućena vjernicima. Ona se zasigurno ne podudara s današnjim neozbiljnim, dvoličnim i pretežno kompromisnim shvaćanjem Božje milosti. Apostol kaže ovo: "Preljubničke duše, zar ne znate da je prijateljstvo prema svijetu neprijateljstvo prema Bogu? Dakle, tko hoće biti prijatelj svijetu postaje neprijatelj Bogu." (4:4)

U Prvoj Ivanovoj poslanici čitamo "da je vjera sredstvo pobjede koje pobjeđuje svijet". (1. Ivanova 5:4) Nevolja je u tome što okrnjeno propovijedanje Božje riječi ne razlučuje jasno što je od svijeta, a što od Boga. Kako objasniti da ljudi koji su rođeni od Božjeg Duha svetkuju poganske religiozne običaje (božić, uskrs i sl.), posjećuju alternativne liječnike (vračare), ili igraju tzv. igre na sreću (loto, bingo, nagradne igre, klađenje i sl.) U svemu spomenutom ne vide ništa krivo, nego čak i opravdavaju činjenje takvih djela.

UZROCI SPOMENUTIM I DRUGIM NEGATIVNIM POJAVAMA
JESU NEZNAJJE, NAIVNOST I UM NEOBNOVLJEN BOŽJOM RIJEČI,
ZASLIJEPLJEN LJUDSKOM RELIGIJOM.

Božja milost koja je darovana u Kristu u životu svakog vjernika želi ostvariti ove ciljeve: "Baš se tim očitovala Božja milost u svoj spasiteljskoj snazi za sve ljude, da nas odgaja da se odrekemo bezbožnosti i svjetskih požuda, te da živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu ..." (Titu 2:11,12) Čovjek koji tvrdi da je biblijski vjernik mora se boriti protiv duha ovog svijeta i pobjeđivati ga vjerom u Krista. Vjera koja prihvaća svjetovnu religiju nije biblijska vjera, nego jeftina krivotvorina. Svatko uključen u duhovni blud s religioznim silama koje se prikrivaju iza svetkovanja religioznih blagdana mora se obratiti od spomenutog i početi štovati Boga u Duhu i istini. Za mnoge ljude to može značiti izbor između članstva u Crkvi ili Boga! U trenutku suočenja s istinom i donošenja odluke mogu vidjeti do čega im je više stalo, članstva ili držanja Božjih standarda. Vjera koja pobjeđuje svijet zasigurno neće svjetovne pjesme pretvarati u

“kršćanske”. To je svetogrđe, miješanje duha ovog svijeta sa svetim stvarima kraljevstva. Svjetovno nikad neće postati ugodno Bogu, čak ni promjenom riječi. Duh ostaje isti!

*LJUDI KOJI ČINE ILI PODRŽAVAJU TAKVA DJELA
PREMA JAKOVLJEVIM RIJEČIMA POSTAJU BOŽJI NEPRIJATELJI,
BEZ OBZIRA NA CRKVENO ČLANSTVO.*

Idolopoklonstvo je četvrti grijeh neobnovljenog načina razmišljanja na koji smo upozoreni od Pavlove strane. Izraelci su očekivali da Mojsije siđe s brda Sinaj na koje se popeo kako bi primio ploče Saveza koji je Bog namjeravao sklopiti s njima. Međutim, kao i puno puta prije toga, izgubili su strpljenje. Pomislili su da je Mojsije najvjerojatnije stradao u planini ili da se uopće nema namjeru vratiti. Okupili su se oko Arona i izvršili pritisak rekavši mu: “*Ustaj! Napravi nam boga, pa neka on ide pred nama!*” (Izlazak 32:1) Aron nije pokazao Mojsijevu čvrstinu i odlučnost u držanju Božjeg standarda. To se pokazalo u kriznom trenutku koji je nastupio Mojsijevim izbivanjem. Umjesto da urazumi zabludjeli narod i odgovori ga od nevjere, popustio je pritisku koji je svakim danom bivao sve jači. Uz njegov kompromisni pristanak, narod je od skupljenog zlata načinio tele, proglasio ga svojim bogom “*i priredio svečanost Jahvi u čast*”. (5) Tražili su vodstvo pod svaku cijenu, čak i ako bi to bilo vodstvo kipa zlatnog teleta. Nevjerojatno je da su imali tako degeneriranu svijest nakon svega viđenog i proživljenog.

*NEOBNOVLJEN UM UVIJEK IZMIŠLJA IDOLE.
ONI MU SLUŽE KAO NADOMJESTAK BOŽJE PRISUTNOSTI,
DJELOTVORNE SILE I BLAGOSLOVA.*

Njihov grijeh bio je tim veći zato što su vidjeli silna i moćna Božja djela. Izjednačiti ga s kipom zlatnog teleta bila je kap koja je prelila čašu Božjeg strpljenja. Namjeravao ih je trenutno uništiti i od Mojsija razviti velik narod koji će mu biti poslušan. Pavao nas upozorava “*da ne budemo idolopoklonici kao neki od njih*”. (1. Korinćanima 10:7) Idol koji kršćani mogu izrađivati i štovati u Novom savezu jest svaki vid razmišljanja i djelovanja izvan Krista ili nastojanje da naše potrebe ispuni netko drugi, a ne On. Pavao daje zaključnu misao ovog predmeta: “*Sve se to njima dogodilo da bude za primjer, a napisano je nama za opomenu, kojima je zapalo da živimo u posljednjim vremenima.*” (11)

Isto viđenje, različit doživljaj

*“Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je,
jer je možemo nadvladati!”
(Brojevi 13:30)*

Svrha boravka Izraelaca u pustinji bila je očišćenje njihovih srca od egipatskih (svjetovnih) utjecaja. To je bilo uvjetovano promjenom načina razmišljanja i usklađivanjem s Božjom voljom. Narod očišćenog srca i obnovljenog uma bio bi spreman i sposoban za ulazak u obećanu zemlju i ostvarenje Božjih nauma. Mojsije je u skladu s Božjom uputom *“poslao ljude, po jednog čovjeka iz pojedinog pradjedovskog plemena, da izvide kaanansku zemlju”*. (Brojevi 13:2) Bog je u svom naumu predodredio da predstavnicima dvanaest plemena svojim očima vide stvarno postojanje obećane zemlje. Sve do tad narod je morao vjerovati samo u Božje usmeno obećanje.

Nakon četrdeset dana boravka i pomnog proučavanja obećane zemlje izviđači su Mojsiju i cijelom narodu donijeli ovaj izvještaj: *“Išli smo u zemlju u koju si nas poslao. Zaista njome teče med i mlijeko. Evo njezinih plodova. Ali jak narod živi u onoj zemlji, gradovi su utvrđeni i vrlo veliki. A vidjeli smo ondje i Anakove potomke. Amalećani borave u negepskom kraju: Hetiti, Jebusejci, Amorejci žive u brdu; a Kananci se nalaze uz more i duž Jordana.”* (27-29) Nakon njihovog povratka i izvještaja svi su bili osvjedočeni o postojanju obećane zemlje. Iako su dvanaestorica izviđača vidjela istu sliku, njihov doživljaj viđenog bio je potpuno suprotan. Kaleb je smatrao da ne treba gubiti vrijeme na suvišne rasprave. On se uvjerio u njeno postojanje. Zaključivši da se viđeno slaže s onim što je Bog prije objavio, pozvao je narod: *“Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je zato što je možemo nadvladati!”* (30)

Okupljeni narod čuo je njegov poziv, ali desetorica izviđača nisu dijelili njegovo oduševljenje. Oni su rekli: *“Ne možemo ići na onaj narod, jer je jači od nas.”* (31) Izvještaj pokazuje da se nisu zaustavili na tome. Nadalje vidimo *“da su Izraelcima počeli ozloglašivati zemlju koju su izviđali riječima: ‘Zemlja kroz koju smo prošli da je izvidimo zemlja je što proždire svoje stanovništvo. Sav narod koji smo vidjeli u njoj ljudi su krupnog stasa. Vidjeli smo ondje i divove - Anakovo potomstvo od divova. Činilo nam se da smo prema njima kao skakavci. Takvi smo i bili njima’”*. (31-33)

VJERA I NEVJERA UVIJEK IMAJU GLASNOGOVORNIKE.
VJERA DOLAZI OD SLUŠANJA BOŽJE RIJEČI,
A NEVJERA OD RIJEČI KOJE JOJ SE PROTIVE U SADRŽAJU I NARAVI.

U ovom slučaju Kaleb je bio glasnogovornik vjere u obećanja Božje riječi. Ostala desetorica izviđača nisu slijedila njegov pozitivan primjer. Oni su o obećanoj zemlji počeli govoriti zle, neistinite i za druge ljude obeshrabrujuće riječi. One su im ubile i zadnje ostatke srčanosti i vjere.

Ljudi drukčijeg duha

“A svojeg slugu Kaleba, jer je u njemu DRUKČIJI DUH i jer mi je bio poslušan, njega ću ja dovesti u zemlju u koju je išao, i njegovi potomci će je zauzeti.”
(Brojevi 14:24)

Iako je narod čuo Kalebov poziv vjere na osvajanje obećane zemlje, malodušne riječi desetorice izviđača bile su prihvatljivije njihovom načinu razmišljanja. Umjesto da Bogu daju slavu, “cijela zajednica je zagrajala i počela vikati. I te je noći narod plakao”. (Brojevi 14:1) Sindrom neobnovljenog uma i ovaj je put Izraelce odveo na stranputicu. Njihova nevjera dosegla je kritičnu točku kad su rekli: “Zar nam ne bi bilo bolje da se vratimo u Egipat!” (3) Tom izjavom dokazali su da nemaju nimalo poštovanja prema Bogu i Njegovoj sili kojom ih je na čudesan način izbavio iz egipatskog ropstva.

Jošua i Kaleb su zadnjim, gotovo očajničkim potezom pokušali urazumiti narod ogrezao u nevjeri i buntovnosti: “Ne bojte se naroda one zemlje; ta on je zalogaj za nas. Oni su bez zaštite, a s nama je Jahve! Ne bojte ih se!” (9) Zasljepljena gomila više nije mogla obuzdati svoje postupke. U desetom stihu čitamo “da je već cijela zajednica mislila da ih kamenuje”. To je bila kap koja je prelila čašu Božjeg strpljenja. Mojsije je zagovorom uspio odvratiti Boga od namjere da istrijebi cijelu zajednicu, ali zasluženi sud ih je ipak sustigao: “Nećete ući u zemlju na koju sam digao ruku da vas nastanim u njoj.” (30)

Važno je razumjeti da je Bog ovako oštru presudu donio na temelju riječi samih Izraelaca. On im je to otvoreno dao do znanja: “Tako ja bio živ, objavljuje Jahve, kako ste na moje uši govorili, tako ću vam i učiniti.” (28) Zato ljudi moraju biti svjesni

da svaka njihova riječ ima duhovnu težinu. Oni su Bogu govorili u skladu sa svojim načinom razmišljanja. Njihov neobnovljen um odredio im je konačnu sudbinu. Prepreka ostvarenju Božje volje uvijek je izravno ili neizravno povezana s neobnovljenim umom.

Desetorica izviđača rekli su Mojsiju *“da im se čini da su u odnosu spram Anakovog potomstva kao skakavci”*. Spomenuti izviđači obnašali su dužnost glavara nad izraelskim plemenima. Moramo razumjeti da položaj u vjerskom sustavu ne znači nužno i vjernički način razmišljanja. Neobnovljen um nespojiv je s načelima Božjeg kraljevstva i redovito pokazuje nemoć promatrajući divove obećane zemlje. Iako su u više navrata iz prve ruke svjedočili neograničenim mogućnostima Božje sile, svejedno su malodušno rekli *“da ne mogu ići na onaj narod, jer je jači od njih”*.

Bog im je cijelo vrijeme puta kroz pustinju poručivao: *“Nemojte se bojati, ja sam s vama!”* Svojim očima vidjeli su propast moćne faraonove vojske u tamnim dubinama Crvenog mora. Priznanjem da je narod pred njima jači od njih poručili su Bogu da je uzaludno sve ono što je za njih učinio u prošlosti. Obezvrijedili su Njegovu silu nevjerničkim načinom razmišljanja. Riječ koju su čuli trebala je u njihovim umovima oblikovati vjernički način razmišljanja koji će reći: *“Mi možemo zauzeti obećanu zemlju! Naš Bog je s nama i jači je od svih neprijatelja koji će nam se suprotstaviti na tom putu!”* Nažalost, buntovnost i neprilagodba Božjoj riječi spriječila je spasonosnu obnovu njihovih umova. Bog je u više navrata pokušavao promijeniti misao tih ljudi, ali oni mu to nikad nisu dopustili. To je bio uzrok njihove propasti.

MISLILI SU DA NE MOGU I ZATO NISU MOGLI!

Svi ljudi vide istu sliku i čuju ista obećanja, ali donose različite odluke. Psihologija mase oblikuje svijest ljudi koji pripadaju religioznoj većini. Kaleb i Jošua nisu bili osobe koje dopuštaju da netko drugi razmišlja i donosi odluke umjesto njih. Razmišljanje im je bilo usklađeno s Božjom riječi. Nije bilo razlike u slici koju su vidjeli zajedno s desetoricom izviđača. Oni su se također suočili sa snažnim narodima i utvrđenim gradovima. No, za razliku od drugih, oni su rekli *“da trebaju krenuti ne oklijevajući i zauzeti je, jer je mogu nadvladati”*. Njihov pogled nije bio na vidljivim okolnostima. Vjerovali su da je Božja sila s njima i da On ima moć ispuniti svoje obećanje. Upravo su odluke utemeljene na načinu razmišljanja ono što presuđuje. Bog je u

njima vidio ono što ni uz najbolju volju nije mogao u ostatku naroda: “A svojeg slugu Kaleba, jer je u njemu DRUKČIJI DUH i jer mi je bio poslušan, njega ću ja dovesti u zemlju u koju je išao, i njegovi potomci će je zauzeti.” (24).

ŽIVOT NOVIH LJUDI U KRISTU MOGUĆ JE VJEROM U BOŽJA OBEĆANJA.
NE U JEDNO, DVOJE ILI TROJE, NEGO U SVA.

Selektivian pristup i odabir što hoćemo ili nećemo vjerovati nije ugodan Bogu. Pavao kaže: “Uistinu, sva Božja obećanja imaju u njemu svoj 'Da', zato i mi po njemu kažemo svoj 'Amen' na Božju slavu.” (2. Korinćanima 1:20) Većina Izraelaca u pustinji nije ispravno postupila. Mrmljali su, prigovarali, rogoborili, sumnjali i na kraju omalovažili Božje obećanje. Od nas se očekuje ispravan postupak kad nam Sveti Duh otkrije pojedino Božje obećanje u Kristu. Mi sa čvrstim uvjerenjem trebamo reći svoj amen na svako objavljeno obećanje u Kristu. Hebrejska riječ *amane* koja je prevedena kao amen znači sigurno, tako je, neka bude tako. Naš način razmišljanja mora biti izgrađivan u skladu s navedenim. Tu nema mjesta za ovakve i slične stavove: “Ne mogu, neću, nisam siguran i sl.” Božja riječ je istinita u svakom trenutku našeg života. Bez obzira na težinu okolnosti naš amen donijet će slavu Bogu. Nema nikakvog razloga sumnjati u Njegovu vjernost.

Psalmist kaže “*da su njegova obećanja predostojna vjere*”. (93:5) Bog je u Kristu izgovorio Da u svako svoje obećanje. To je najsigurnije jamstvo da će ih ispuniti. Nikad ne smijemo smetnuti s uma da je ozbiljnost namjera potvrdio žrtvovanjem svojeg jedinorođenog Sina za naše spasenje i otkupljenje. Kao što i Pavao kaže: “*Što ćemo ovome nadodati? Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas? On koji čak nije poštedio vlastitog Sina, već ga je predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s njime?*” (Rimljanima 8:31,32)

Knjige

Autor: Ivan Lovrenčević

- ◆ Život u imenu Isus
- ◆ Budimo vjernici Pavlovog kova
- ◆ Duh straha
- ◆ Riječ vjere
- ◆ Novi čovjek (Prva knjiga)
- ◆ Hoću! Ozdravi!
- ◆ Božje kraljevstvo
- ◆ Spasenje

Knjige se mogu čitati u pdf formatu na našoj web stranici.

Kršćani

Pripadnost i temelj:

Pripadamo našem Spasitelju i Gospodinu, Isusu Kristu. Njega slijedimo vjerom, a izjašnjavamo se kao kršćani (Djela 11:26). Temelj našeg učenja i djelovanja je Sveto pismo. Ustrojeni smo kao kućna crkva apostolskog usmjerenja po uzoru na prvu Crkvu opisanu u knjigama Novog saveza. Nismo pripadnici crkvenih denominacija (katolička, pravoslavna ili reformacijske baštine), kao ni sekta (jehovini svjedoci i mormoni).

Duhovno djelovanje:

- ◆ oslanjajući se na Božju milost i vjerom u silu Isusovog imena molimo za ozdravljenje bolesnika i oslobođenje zarobljenika u kućama, bolnicama, staračkim domovima, zatvorima, komunama i gdje god postoji potreba.
- ◆ pružamo duhovnu pomoć i mogućnost učenja cjelokupne istine Pisma svim zainteresiranim pojedincima i skupinama.

Naše djelovanje je besplatno i ne obavezuje korisnike na bilo što protivno njihovom uvjerenju ili izboru!

Kontakt:

Ivan Lovrenčević
tel: 091 527 5519
mail: krscani@krscani.net
www.krscani.net
